

สังกาวตาสสูตร

หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

หนังสือเล่มนี้ จัดพิมพ์ขึ้นด้วยเงินบริจาค
หวังว่าคงจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด
สมเจตนารมณ์ของผู้ร่วมบริจาคทุกๆ ท่าน

โครงการหนังสือธรรมะแจกฟรี

www.mindcyber.com

พิมพ์ที่ : บุญศิริการพิมพ์ 02-561-1379, 02-9416650-1

คำนำ

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเปี่ยม
ล้นไปด้วยพระมหาเมตตากรุณาธิคุณ ต่อเวไนย
สัตว์ทั่วไป แต่ละชีวิตมีค่ายิ่งนักสัตว์โลกทั้งหลาย
มีความรักตัวกลัวตายเกลียดความทุกข์รักความ
สุข ไม่ยอมให้ผู้อื่นใดมารังแกข่มเหง ถ้าแม้ว่า
ผู้อื่นใดมารังแกข่มเหง มันก็จะต่อสู้อย่างสุด
ความสามารถทีเดียว อันความสำนึกเช่นนี้นั้น
อยู่ในสำนึกของสามัญสัตว์ทั่วไป

ดังนั้น พระพุทธองค์จึงได้ทรงบัญญัติสิกขา
ข้อปาณาไว้ เพื่อคุ้มครองความสวัสดิภาพแห่ง
ชีวิตทั้งมวล จะด้วยตนเองฆ่าก็ดี จะด้วยเลี่ยม
สอนให้ผู้อื่นฆ่าก็ดี จะด้วยเห็นดีเห็นชอบในการ
ฆ่าก็ดี ทั้งสามข้อนี้เป็นการกระทำที่ละเมิดผิด
ต่อพุทธสิกขาบัญญัติ ฉะนั้น ท่านผู้เจริญทั้ง
หลายควรละเว้นพฤติกรรมเหล่านี้เสีย

หวังว่าหนังสือเล่มนี้ จะมีส่วนช่วยเปิด
ความเมตตาที่ปิดตายมานาน หากท่านไม่เจริญ
เมตตาจิต ไม่มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ แล้วจะ
เรียกร้องขอความเห็นใจจากใครได้

โครงการหนังสือธรรมะแจกฟรี

เดือน สิงหาคม 2552

	หน้า
สังกาวดารสูตร ท่านพุทธทาสภิกขุ	4
ข้อคิดพิจารณาธรรม ท่านพุทธทาสภิกขุ	15
ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย สี่อึ้ง	25
หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน	61
สารจากยมบาล	70
ภาพแห่งความเมตตา	74
บทกลอนเตือนให้กินเจ	95
คำเตือนจากพระอินทร์	96
รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์	97

ลังกาตารสูตร

แปลโดย “ท่านพุทธทาสภิกขุ”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงตรัสพระสูตรนี้ไว้ที่เกาะลังกาเพื่อที่จะโปรดคน ให้ได้สติสำนึก รู้ถึงเวรภัยแห่งการฆ่าฟัน และเบียดเบียนชีวิต เลือดเนื้อซึ่งกันและกัน

ท่านอริยะครูหลาย ๆ ยุค ท่านกล่าวว่าถ้าใครอ่านพระสูตรนี้ครบ ๑๐ จบ แล้วจิตใจไม่เศร้าสลด ยังแข็งกระด้างอยู่ ใจยังไม่อ่อนลง แล้วบุคคลนั้น ชาติหน้าจะมีหวังที่จะเกิดเป็นมนุษย์อีกหรือ?

กรรม ผูกมัดกายเนื้อตึงตูดวิญญูณธรรม ชาติแห่งจิตหรือกรรมร่วมบังคับตัวไว้แล้ว

ลังกาตารสูตร เป็นพระคัมภีร์หลัก (Text) ของพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน เป็นหนึ่งในเก้าคัมภีร์ ซึ่งเป็นคัมภีร์สำคัญที่เรียกว่า “สูตร” สูตร

4 ลังกาตารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

หนึ่งนั้นมิใช่สั้น ๆ เช่นที่เราเข้าใจกัน แต่เป็นหนังสือเล่มขนาดใหญ่หรือคัมภีร์หนึ่งนั่นเอง ลังการตารสูตรพิมพ์ขึ้นเป็นภาษาสันสกฤต เมื่อ ค.ศ. ๑๓๒๒ โดยท่าน Bunyin Nangio. M.A. (oxon) D. Litt. Kvoto. สูตรนี้แปลเป็นภาษาจีนครั้งแรก เมื่อ ค.ศ. ๔๓๓ โดยท่านคุณภัทรแห่งอินเดีย ครั้งที่สองเมื่อ ค.ศ. ๕๑๓ โดยท่านโพธิรุจิแห่งอินเดีย และครั้งที่สามเมื่อ ค.ศ. ๗๐๐ โดยท่านคึกษานันทะแห่งอินเดียเช่นกัน เป็นสูตรที่ว่าด้วยศีกษาด้วยศีลธรรมล้วน ๆ

ภาคที่แปดแห่งลังการตารสูตรนี้ กล่าวถึงเรื่องการกินเนื้อสัตว์โดยเฉพาะ เรียกว่า ภาคมางสภักษนปวิวรรตจากข้อความในภาคนี้ ย่อมเป็นการพิสูจน์ไว้อย่างเต็มที่ว่า สวากในพระพุทธศาสนาจะเป็นบรรพชิตหรือฆราวาสก็ตาม จะไม่รับประทานเนื้อปลาหรือเนื้อสัตว์ ชนิดใดชนิดหนึ่งเลย

ต่อไปนี้เป็นข้อความบางตอน ซึ่งตัดตอนมาจากข้อความในภาคนั้น ๆ โดยเห็นว่าพวกเราแม้เป็นฝ่ายเถรวาท (หินยาน) ก็ควรได้อ่านฟังกันไว้บ้างเป็นการประกอบการศีกษาเรื่องนี้ ด้วยใจอันเป็นอิสระ

ลังการตารสูตร แปลโดย “ท่านพุทธทาสภิกขุ” 5

ข้อความในพระสูตรนั้นมีดังนี้ :

พระตถาคตเจ้า ผู้ทรงอรหันต์ได้ตรัสรู้
อย่างดีถ้วนแล้ว และได้ตรัสความเป็นกุศลหรือ
อกุศลแห่งการบริโภคเนื้อสัตว์แก่เรา เพื่อว่าเรา
และสาวกอื่น ๆ ในพระพุทธศาสนาทั้งในปัจจุบัน
และอนาคต จะได้ประกาศสังฆธรรมอันนี้แก่เขา
เหล่านั้น ผู้บริโภคเนื้อสัตว์เพื่อเป็นการทำลาย
ความอยากในเนื้อสัตว์ของเขาเหล่านั้นเสีย

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสว่า :

โอ,มหาบัณฑิต! ด้วยน้ำหนักแห่งเหตุผล
อันมากมายเหลือจะประมาณบ่งแสดงว่าเนื้อ
สัตว์ทุกชนิดเป็นสิ่งที่ควรปฏิเสธโดยสาวกแห่ง
พระพุทธศาสนา ผู้มีใจเปี่ยมด้วยความกรุณาสำ
หรับเขาเหล่านั้น เราจักกล่าวแต่โดยย่อ ๆ ดังนี้..

โอ,มหาบัณฑิต! ในวิภูฏสงสารอันไม่มีใคร
ทราบที่สุดใแป่งตันนี้ สัตว์ผู้มีชีพได้พากันท่อง
เที่ยวไปในการร้ายเวียนตายเกิด ไม่มีสัตว์แม่
แต่ตัวเดียวที่ในบางสมัยไม่เคยเป็นแม่ พ่อ
พี่น้องชาย พี่น้องหญิง ลูกชาย ลูกหญิง
หรือเครือญาติอย่างอื่น ๆ แก่กัน สัตว์ตัวเดียว
กันย่อมถือปฏิสนธิในภพต่าง ๆ เป็นกวางหรือ

6 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

สัตว์สองเท้า สัตว์สี่เท้าอื่นๆ หรือเป็นนก ฯลฯ ซึ่ง
ยังนับได้ว่าเป็นเครือญาติของเราโดยตรง สาวก
แห่งพระพุทธศาสนา จะทำลงไปได้อย่างไรหนอ
จัดเป็นผู้สำเร็จแล้วหรือยัง? เป็นสาวกธรรมดา
อยู่ก็ตาม ผู้เห็นอยู่ว่าสัตว์เหล่านี้ทั้งหมดเป็น
ภราดร¹ของตนแล้ว จะเชือดเนื้อเถื่อนหนังของมัน
อีกหรือ?

โอ,มหาบัณฑิต! เนื้อสุนัข เนื้อลา ฝูง
ม้า โค และเนื้อมนุษย์ ฯลฯ เหล่านี้เป็นเนื้อที่ผู้
คนไม่รับประทาน แม้กระนั้นเนื้อของสัตว์เหล่า
นี้ถูกนำมาปลอมขาย ในนามของเนื้อแกะ ฯลฯ
เพราะเห็นแก่เงิน ด้วยเหตุนี้เนื้อสัตว์จึงเป็นสิ่งที่
ไม่ควรกินโดยสาวกแห่งพระพุทธศาสนา

โอ,มหาบัณฑิต! **เพราะว่าเนื้อย่อมเกิดมา
จากเลือดและน้ำอสุจิ** เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นสิ่งที่
ไม่ควรบริโภค สำหรับสาวกแห่งพระพุทธศาสนา
ผู้ประสงค์ต่อธรรมอันบริสุทธิ์ และเป็นการสร้าง
ความหวาดกลัวให้เกิดขึ้นในระหว่างกันและกัน

โอ,มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้นเนื้อจึงเป็น
ของที่ไม่ควรบริโภค โดยบรรพชิตแห่งพุทธ
ศาสนา ผู้ประสงค์เพื่อนมิตรภาพในสัตว์ด้วย

1 ภราดร คือ พี่ชาย น้องชาย ภราดรภาพ คือ ความเป็นฉันพี่น้องกัน

กันถั่วหน้า

ตัวอย่างอันประจักษ์ เช่น เมื่อสัตว์ได้เห็น
นายพรานป่า ชาวประมงหรือนักกินเนื้ออื่น ๆ
เดินมาแม้ในระยะอันไกล สัตว์ทั้งหลายก็สะดุ้ง
กลัวเสียแล้ว บางครั้งสัตว์บางชนิดก็ขาดใจตาย
เพราะ**ความกลัว** เนื่องจากมันรู้ดีว่าเขาจะฆ่ามัน
ทำนองเดียวกันกับสัตว์ตัวน้อยอื่นๆ ในท้องฟ้า
บนบกหรือในน้ำก็ตาม เมื่อได้เห็นนักกินเนื้อแต่ที่
ไกลหรือได้กลิ่นด้วยจมูกอันไวของมันก็จะพา
กันวิ่งหนีไปไกล พร้อมกับความรู้สึกอยู่ในใจว่า
เขาเหล่านั้นเป็นผี ยักษ์ อสุรกาย² ผู้ล้างผลาญ
นั่นเป็นเพราะ**ความกลัวต่อความตายของมัน**

เนื้อ เป็นสิ่งที่ควรกินสำหรับผู้ใจดำอำมหิต
เป็นสิ่งที่มึกลิ่นอันน่ารังเกียจ เป็นต้นเหตุแห่ง
ความเสื่อมเสีย และเป็นสิ่งที่จะถูกห้ามกันโดย
สัตบุรุษ

โอ,มหาบัณฑิต! เนื้อนี้เป็นของไม่ควร
บริโภคโดยพุทธสาวก

โอ, มหาบัณฑิต! สัตบุรุษย่อมบริโภคแต่
อาหารที่สมควรแต่ท่านผู้บริสุทธิ์ ไม่ยอมบริโภค

² อสุรกาย คือ สัตว์ที่เกิดในอบายภูมิพวกหนึ่ง คล้ายเปรต

8 ลังการดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เนื้อและเลือด

เพราะฉะนั้น... **ควรที่สาวกแห่งพระพุทธศาสนาจะต้องไม่บริโภคเนื้อสัตว์เลย**

พระพุทธเจ้า ผู้ซึ่งเยือกเย็นไปด้วยพระมหากรุณา มีพระทัยเปี่ยมล้นไปด้วยความเป็นที่พึ่ง ที่ป้องกันแก้ดวงใจของปวงสัตว์น้อยใหญ่ และมีพระสัมปชัญญะ³สมบูรณ์ พอที่จะไม่ปล่อยให้เป็นโอกาสสำหรับความเสื่อมเสียระบาคขึ้นได้เลยนั้น ย่อมจะทรงบัญญัติเนื้อสัตว์ว่าเป็น **สิ่งไม่ควรบริโภค**

โอ,มหาบัณฑิต! ในโลกนี้มีคนอันมากซึ่งกล่าวคำเท็จเทียมต่อพระพุทธดำรัส ให้ผิดไปจากความจริง เขากล่าวกันว่าบรรดาผู้ซึ่งคัดค้านอาหารอันสมควรแต่ท่านผู้บริสุทธิ์ แห่งสมัยบรรพกาลนั้น ก็กินอาหารเหมือนนักกินเนื้อเช่นนี้แล้ว พวกเขาย่อมเที่ยวสร้างความทุกข์ความเจ็บปวดให้แก่สัตว์น้อยใหญ่ ที่มีชีวิตอยู่ในอากาศ บนบก และในน้ำ พวกเขารบกวร้งความมันอยู่เสมอ สมณภาพ⁴ของเขาถูกทำลายเสียย่อยยับแล้ว พรหมณภาพของเขาถูกทำให้

3 สัมปชัญญะ คือ ความรู้ตัวอยู่เสมอ ความไม่เผลอตัว

4 สมณภาพ คือ ภาวะผู้สงบกิเลสแล้ว

สังกาวตารสูตร แปลโดย “ท่านพุทธทาสภิกขุ” 9

เศร้าหมองเสียแล้ว เรามีได้ประกอบด้วยศรัทธา
และสมาจาร⁵คนชนิดนี้แหละที่กล่าวคำเท็จเทียม
มากมายหลายชนิดแก่พระพุทธวณะ

โอ, มหาบัณฑิต! มีกลิ่นที่น่ารังเกียจไม่น่า
บริโภคอยู่ในเนื้อสัตว์เช่นเดียวกัน กับกลิ่นแห่ง
ศพ แม้เหตุผลเพียงเท่านี้ เนื้อสัตว์ก็เป็นสิ่งของไม่
ควรบริโภค สำหรับพุทธศาสนิกชนอยู่แล้ว ถ้า
หากว่าศพถูกเผา และเนื้อสัตว์อย่างใดอย่าง
หนึ่งถูกเผา มันก็จะมีกลิ่นอันน่ารังเกียจไม่แตกต่าง
อะไรกันเลย

ดังนั้น **บรรพชิตในพระพุทธศาสนาผู้หวัง
ความบริสุทธิ์จะไม่บริโภคเนื้อใด ๆ เลย** เพราะ
ว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกรังเกียจกันแล้ว สำหรับท่านผู้
บริสุทธิ์และสาวกของท่าน ในกรณีที่จะพยายาม
เพื่อโมกษะและความตรัสรู้ เพราะฉะนั้นสาวกผู้
เดินตามทางอันสูงยิ่งนี้ทั้งครอบครัวลูกหญิงชาย
ย่อมอยู่อย่างเต็มใจ ว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกรังเกียจกัน
ในทุก ๆ กรณีที่พยายามเพื่อสมาธิ

โอ, มหาบัณฑิต! เพราะฉะนั้น **เนื้อทุกชนิด
เป็นสิ่งที่ไม่ควรบริโภคสำหรับพุทธศาสนิกชน
ซึ่งเป็นผู้ที่ปรารถนาจะมีสาธุคุณในทางจิตทั้ง**

5 สมาจาร คือ ความประพฤติที่ดี ธรรมเนียม ประเพณี

10 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เพื่อตนเองและผู้อื่น นักกินเนื้อย่อมเป็นเหยื่อแห่งโรคหลายชนิด เช่น โรคไส้เดือน โรคพยาธิ โรคเรื้อน โรคเจ็บในท้อง ฯลฯ

โอ,มหาบัณฑิต! เรากำลังประกาศว่าการกินเนื้อสัตว์ เป็นการกินเนื้อบุตรของตนเองอยู่ ดังนั้นแล้วจะกล่าวไปอย่างไรได้ที่เราจะบัญญัติให้สาวกของเรากินเนื้อสัตว์ ซึ่งเป็นของจัดไว้ต้อนรับของพวกคนใจอำมหิต เป็นของควรห้ามโดยท่านสัตบุรุษทั่วไป เต็มไปด้วยมลทินปราศจากคุณใดๆ ไม่เหมาะที่จะบริโภคสำหรับผู้บริสุทธ์ และเป็นของควรห้ามเด็ดขาดโดยการทั้งปวง

โอ,มหาบัณฑิต! เราได้บัญญัติไว้แล้วว่าสำหรับอาหารอันสมควร ซึ่งได้กำหนดนิยามกันมาแล้ว โดยบรรดาท่านบริสุทธ์แห่งสมัยบรรพกาลได้แก่ อาหารที่ปรุงขึ้นจากข้าว ลูกเดือยข้าวสาลี สารแห่งหญ้ามูญชะ^๖ คุรทะและมสุร นมส้ม นำนม น้ำตาลสด น้ำตาลกรวด ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! ในกาลก่อนมีพระราชครอกราชย์สมบัติอย่างผาสุก พระองค์หนึ่งนามว่าราชาสิงหะเสาทโสต่อมาได้กลายเป็นผู้ละโมบ

6 มูญชะ คือ พืชจำพวกหญ้าปล้อง

ในการบริโภคเนื้อ จนในที่สุดถึงกับใช้เนื้อคนเป็นอาหาร เนื่องจากความอยากเป็นไปแก้กล้านักเข้า เพราะเหตุนี้พระองค์จึงถูกปลดออกจากความเป็นพระราชา โดยพระสหายเสนาบดี และพระประยูรญาติของพระองค์เอง พร้อมทั้งคนอื่น ๆ จนกระทั่งต้องสละราชสมบัติ และถูกเนรเทศ ออกไปจากแคว้นของพระองค์โดยประชาชนต้องรับทุกข์ทรมานอันใหญ่หลวง เนื่องจากเนื้อสัตว์เป็นเหตุ

โอ, มหาบัณฑิต! ก็ในปัจจุบันชาตินี้เองเขาเหล่านั้น ซึ่งเคยชินกับการกินเนื้อสัตว์ในมาตรฐานนี้ เมื่อความอยากเป็นไปรุนแรงเข้าก็กินเนื้อคนได้ ย่อมเป็นผู้ละโมภในการกินและเป็นเหมือนยักษ์ ปีศาจร้าย ครั้นถึงอนาคตกาลเพราะอำนาจจิตติดฝังแน่นในการอยากกินเนื้อสัตว์ เขาย่อมตกไปสู่กำเนิดแห่งสัตว์ที่กินเนื้อเป็นอาหาร เช่น สิงโต เสือ จระเข้ สุนัขจิ้งจอก แมว นกเค้าแมว ฯลฯ

โอ, มหาบัณฑิต! มิใช่เพราะเนื้อจะเป็นของต้องกินหรือการฆ่าเป็นของต้องทำก็หาไม่ได้ ในกรณีนั้นๆ ส่วนมากทั้งหมดเป็นเพราะการเห็นแก่เงินจึงฆ่าสัตว์ที่มีชีวิต ถึงแม้จะเป็นสัตว์เชื่องและ

12 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ปราศจากอันตรายแต่อย่างใดก็ถูกฆ่า การฆ่า
 เพราะเหตุอื่นนั้นมันน้อยที่สุด มันเป็นการทรมาน
 เขามาก ในเมื่อใจเต็มไปด้วยความอยากกินเนื้อ
 อย่างแรงกล้า คนก็กินเนื้อคนได้อยู่เสมอจะต้อง
 กล่าวไปทำไมกับเนื้อสัตว์ เนื้อนก ฯลฯ โดยส่วน
 มาก ก็เนื่องจากความโง่เขลาเข้าใจผิด มนุษย์จึง
 ได้รับความเกิดความกระวนกระวายโดยความ
 อยากในเนื้อสัตว์ คนฆ่านก ฆ่าแกะ และปลา โดย
 ใช้ข่ายหรือเครื่องกลการฆ่ามันเหล่านั้น ซึ่งเป็น
 สัตว์ที่เชื่องและหาอันตรายมิได้ นั่นก็เพื่อหวังจะ
 ให้ได้เงิน

โอ, มหาบัณฑิต! กรณีแห่งอาหารที่เราได้
บัญญัติแก่สาวกนั้น มิใช่เนื้อสัตว์ชนิดใดชนิด
หนึ่งเลยซึ่งเป็นของควรกิน สัตว์ซึ่งเป็นของ
ไม่ควรกิน ไม่เป็นเหตุควรถูกกิน มิใช่สิ่งที่ควร
 สมมุติว่าควรกินในอนาคตกาลสงฆ์สาวกของเรา
 จะเกิดมีคนบางคน ซึ่งกำลังสมาทานข้อปฏิบัติ
 แห่งบรรพชิตและกำลังปฏิญาณตนเป็นศากยบุตร
 กำลังครองผ้ากาสาวพัตร์สีแดงหม่น จะเป็นผู้มี
 เมาและประกอบตนคลุกเคล้า อยู่ในความเพลิด
 เพลิน เขจะมีจิตที่เต็มไปด้วยความปรารถนาลา
 มกบัญญัติข้อปฏิบัติที่ผิดแบบแผนขึ้นใหม่ เขา

เหล่านั้นเป็นผู้อยากเสพเพราะติดรส และจะ
เรียบเรียงพระคัมภีร์ให้มีข้อความเท็จ อันจะ
เป็นเครื่องยืนยัน และได้แย้งอย่างพอเพียง
สำหรับการกินเนื้อสัตว์กัน เขาจะบัญญัติสิ่งที่
ตถาคตมิได้บัญญัติไว้ เขาจะกล่าวข้อความที่
ส่งเสริมการกินเนื้อสัตว์ เขาจะกล่าวว่าเรา
ตถาคตได้บัญญัติไว้ในเรื่องนี้ และว่าเราตถาคต
นับมันเข้าไว้ในสิ่งทั้งหลายที่ควรกิน และว่าพระ
ภควันต์⁷ก็ได้ทรงเสวยเนื้อสัตว์โดยพระองค์เอง

แต่โอ, มหาบัณฑิต! เรามิได้เคยบัญญัติเนื้อ
สัตว์ไว้ในสูตรใด ๆ หรือกล่าวว่ามันเป็นของควร
กินหรือนับมันเข้าในประเภทของดีที่ควรกิน

โอ, มหาบัณฑิต! อริยสาวกทั้งหลายไม่
บริโภคแม้แต่สิ่งที่คนธรรมดาชอบกินนิยมกันว่า
ดี เขาเหล่านั้นจะมาบริโภคเนื้อและเลือดซึ่งเป็น
ของควรปฏิเสธได้อย่างไรเล่า? เหล่าสาวกของ
ตถาคตเป็นผู้เดินตามแนวสัจธรรม คนผู้มีปัญญา
เป็นเครื่องคิดค้นของตนเอง และบรรดาพุทธ
ศาสนิกชนทั้งหลายอื่นๆ (แห่งพระพุทธเจ้าองค์
อื่นๆ) ก็เป็นเช่นเดียวกัน เขาเหล่านั้นมิใช่ผู้กิน
เนื้อสัตว์ พระตถาคตเจ้าทั้งหลายในกาลก่อน ๆ

7 ภควันต์... ภควา.. ภควาน... ภควัต นามพระผู้เป็นเจ้า

14 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ก็เป็นดังนี้ พระตถาคตเจ้าทั้งหลายมีสังฆธรรม
เป็นพระกายของพระองค์ ทรงดำรงพระชนม์ชีพ
อยู่ด้วยสังฆธรรมไม่ทรงดำรงกายด้วยเนื้อสัตว์

ท่านเหล่านั้นไม่เคยเสวยเนื้อสัตว์ พระองค์
ทรงเพิกถอนความอยากในโลกียวัตถุได้ทั้งหมด
แล้ว ท่านเหล่านั้นปราศจากมลจิตอันเป็นมูลแห่ง
ความทุกข์ ท่านเต็มเปี่ยมไปด้วยปรีชาญาณอัน
ไม่ข้องขัด ในอันจะหยั่งทราบสิ่งซึ่งเป็นกุศลและ
อกุศลทรงทราบสิ่งทั้งปวงเห็นแจ้งสิ่งทั้งปวงพระ
องค์ทรงมองไปที่สรรพสัตว์ คล้ายกับบุตรของ
พระองค์เองทรงกอบรัดด้วยมหาเมตตามหากรุณา
โดยท่านเองเดียวกัน เราตถาคตเห็น สรรพสัตว์
เช่นเดียวกับบุตรของเราเอง เราจะบัญญัติให้
สาวกของเรา บริโภคเนื้อลูกของเราได้อย่างไร
เล่า และเราเอง ก็จะไม่บริโภคมันได้อย่างไรเล่ามัน
ไม่มีข้อควรสงสัยเลย ในเรื่องที่ว่าเราได้บัญญัติ
ให้สาวกบริโภคหรือเราได้บริโภคมันโดยตนเอง
หรือไม่?

(ในที่สุด ได้ตรัสคำที่ผูกเข้าเป็นคาถา ซึ่งจะ
ยกมาในที่นี้แต่บางคาถา มีใจความว่า)

โอ, มหาบัณฑิต! พระชินวรได้ตรัสไว้แล้ว
ว่าสุรา เนื้อและหอม กระเทียม เป็นสิ่งที่พุทธ

ข้อคิดพิจารณาธรรม โดยท่านพุทธทาสภิกขุ 15

ศาสนิกชนไม่ควรบริโภค บรรพชิตควรเว้นเสมอ
จากเนื้อสัตว์ หัวยอม กระเทียม และนานาประเภท
แห่งเครื่องดื่มอันมีเมา

เขาผู้ฆ่าสัตว์ชนิดใดๆก็ตามเพื่อเงินและเขา
ผู้ซึ่งจ่ายเงินเพื่อซื้อเนื้อนั้น ทั้งสองพวกได้ชื่อว่า
เป็นผู้ประกอบ**อกุศลธรรม** และจักจมลงสู่โรรุระ
นรกและนรกอื่นๆ

เราบัญญัติ ห้ามกินเนื้อสัตว์ไว้ในข้อความ
แห่งคัมภีร์ เหล่านี้คือ

๑. หัสติกัถสยะ ๒. มหาเมษะ

๓. นิรวาณางคลีมาลิกา ๔. ลังการวตารสูตร

ฉันทันเดียวกันกับที่ ความถูกพันนาการเป็น
ข้าศึกของความหลุดพ้นเป็นอิสรภาพ เนื้อสัตว์
สุรา ฯลฯ ก็เป็นข้าศึกของนิรวาณ (นิพพาน)
ฉันทันนั้น

ดังนั้น เนื้อสัตว์ซึ่งเป็นของดูน่ากลัวแก่
สรรพสัตว์ และเป็นอุปสรรคแก่การปฏิบัติเพื่อ
วิมุตติ จึงเป็นของไม่ควรกินนี้คือธงชัยแห่งอารย
ชน

ข้อคิดพิจารณาธรรม

ท่านพุทธทาสภิกขุ
แห่งสวนโมกข์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ทำไมเราจึงไม่ควรกินเนื้อสัตว์?

เพราะเป็นการปฏิบัติเพื่อยึดเอาประโยชน์
ทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายธรรม การไม่กินเนื้อสัตว์เป็น
ทางก้าวหน้าของสัมมาปฏิบัติอย่างหนึ่ง ซึ่งได้ผล
มาก โดยลงทุนทางวัตถุน้อยที่สุดแต่ให้ผลมาก
ทางใจ

ประโยชน์ทางฝ่ายธรรม

ข้อที่ ๑ เป็นการเลี้ยงง่ายยิ่งขึ้น

เพราะพวกพืชผัก เป็นของหาง่ายในหมู่คน
ยากจนเข็ญใจ ซึ่งมีการปรุงอาหารด้วยผักเป็น
พื้น นักกินผักย่อมไม่มีเวลาไปกระวนกระวาย
เพราะอาหารไม่ค่อยจะถูกปากถูกลิ้นนักเลย ใน
ขณะที่นักกินเนื้อมักต้องเลียบ ๆ เคียง ๆ เพื่อให้ได้
มาซึ่งภัตตาหารเนื้อบอย ๆ ญาติโยมเสียไม่ได้ใน
ท่าที่ก็พยายามหามาถวาย

ข้อคิดพิจารณาธรรม โดยท่านพุทธทาสภิกขุ 17

ครุฑธำมัญญานิยมที่มีใจเป็นกลางเคยปรารภกับข้าพเจ้าหลายต่อหลายครั้งว่า เขาสามารถจะเลี้ยงพระได้ถึง ๕๐ รูป โดยไม่รู้สึกลำบากอะไรเลย หากเป็นอาหารที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อกับปลา แต่ที่ผ่านมามีต้องฝืนใจทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้อย่างมากๆ ไม่ใช่ว่าจะคิดว่า เนื้อมีราคาแพงกว่าผัก แต่เป็นเพราะรู้ว่าสัตว์ถูกฆ่าตาย เพื่อการทำบุญเลี้ยงพระของเรา

มีอีกหลายคน ที่ที่แรกค้านว่าการทำอาหารมังสวิรัตินั้นลำบาก แต่เมื่อได้ทดลองทำไป ๒-๓ ครั้ง กลับสารภาพว่าเป็นการง่ายเสียยิ่งกว่าง่าย เพราะบางครั้งไม่ต้องไปติดไฟเลยก็มี ตัณหาของนักกินผักกับกินเนื้อมีความแตกต่างกันอย่างไร จะกล่าวในข้อหลัง เฉพาะข้อนี้ขอจงทราบไว้ว่า

**“คนกินเนื้อสัตว์ เพราะแพ้สตัณหา
กินเพราะตัณหา ไม่ใช่เพราะเลี้ยงง่าย”**

ข้อที่ ๒. เป็นการฝึกในส่วน “สังขาร”

คนเราห่างไกลจากความพ้นทุกข์ก็เพราะมีนิสัยเหลวไหลต่อตัวเอง สังขารในการกินผักนั้น

เป็นแบบฝึกหัดที่นำเพลินบริสุทธิ ได้ผลสูงเกินกว่าที่คนไม่เคยทดลองจะคาดถึง พืชผักเป็นอาหารที่จะหล่อเลี้ยง **“ดวงธรรมแห่งสัจจะ”** ในใจของเราให้สมบูรณ์แข็งแรง

ดังนั้นการฝึกกินผัก อาหารพืชผักจึงเป็นแบบฝึกหัดสำหรับผู้ปฏิบัติธรรม ที่ยอดเยี่ยมกว่าแบบฝึกหัดอย่างอื่นๆ เพราะแบบฝึกหัดบางอย่างค่อนข้างง่าย แต่บางอย่างก็ยากเกินจะฝึกทำให้ไม่สามารถนำมาเป็นเกมฝึกหัดประจำวันได้ แต่เราผู้ปฏิบัติธรรมต้องฝึกทุกวันจึงจะได้ผลเร็ว เหตุฉะนั้นการฝึกใจด้วยเรื่องอาหารอันเป็นสิ่งที่เราต้องบริโภคอยู่ทุกวันจึงเหมาะสมมาก อย่าลืมพระพุทธรูปที่มีใจความว่า

“สัจจะเป็นคู่กับผ้ากาสาवพัสดุ”

ข้อที่ ๓. เป็นการฝึกในส่วน“ทมะ”ธรรม

“ทมะ” คือ การข่มใจให้อยู่ในอำนาจ คนเราเป็นทุกข์เพราะตัณหาอันได้แก่ ความอยากที่ข่มใจไว้ไม่อยู่ มีข้อพิสูจน์เฉพาะเรื่องผักกับเนื้อง่าย ๆ เช่น

ข้าพเจ้าเคยเห็นชาวบ้านที่มาจากป่าดอน

สูงๆ อุตสาหกรรมอาหารพวกพืชผักลงมาแลกปลา
แห้งๆ จากชาวบ้านแถบริมทะเลขึ้นไปกินต่างๆ ที่
ต้องเสียเวลาเป็นวันๆ ในขณะที่กลางบ้านของเขา
ก็มีอาหารพวกพืชผัก ผัสดก มัน ฟัก มะพร้าว
 ฯลฯ อย่างอุดมสมบูรณ์ อีกทั้งอาหารเหล่านี้ยัง
เป็นของสด สามารถบำรุงร่างกายได้มากกว่า
ปลาแห้งๆ และขึ้นราที่พวกเขาสู้อุตสาหกรรมมา
หามหิ้วขึ้นไปเก็บไว้กินเป็นไหนๆ

ดังนั้น... ผู้ที่ไม่มีการข่มสดันหาจักต้อง
เป็นทาสของความทุกข์ และถอยหลังต่อการ
ปฏิบัติธรรม เหตุนี้การข่มจิตด้วยเรื่องอาหาร
การกินจึงเหมาะสมมาก เพราะจะมีการข่มได้ทุกวัน
การข่มจิตอยู่เสมอเป็นของคู่กับผ้ากาสาหวัดสตรี
เช่นกัน

โปรดทราบ! ว่ามันเป็นการยากยิ่งที่คนแพ่
ล้นจะข่มตณหา โดยพยายามเลือกกินแต่ผักจาก
จานอาหารที่เขาปรุงด้วยเนื้อ และผักปนกันมา
จงยึดเอาเกมกีฬาฝึกข่มจิต ที่เป็นเครื่องชนะตน
อันนี้เถิด

การเลี้ยงพระในงานต่างๆ ข้าพเจ้าเคยเห็น
เคยได้ยินเสียงเอ็ดตะโร เรียกเอาแต่อาหารเนื้อ
ส่วนอาหารผักล้วนดูเหมือนว่าเป็นการยากที่จะ

20 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ถูกเลือกกับเขา มีหน้าซำยังเหลือกลับไปอีก แม้กระทั่งอาหารที่ปรุงระคนกันมาก็หายไปแต่ชิ้นเนื้อคงเหลือแต่ผักติดจานกลับไป และยังไปกว่านั้น ก็คือควรรู้ไว้ด้วยว่าบรรดาพ่อครัวแม่ครัวและเจ้าภาพเขารู้ตัวก่อนด้วยซ้ำไป จึงปรุงอาหารเนื้อสัตว์เอาไว้ให้มากกว่าอาหารผักหลายเท่านี้แหละ ทั้งนี้ก็เพราะต้นทุนทั้งของฝ่ายแขกหรือชาวบ้าน และฝ่ายบรรพชิตทั้งหลายร่วมมือกัน “แบ่งอิทธิพล”

ข้อที่ ๔. เป็นการฝึกในส่วน “สันโดษ”

สันโดษ คือ ความพอใจเฉพาะสิ่งที่มีอยู่ตามฐานะของตน โดยทั่วไปชีวิตของผู้ออกบวชย่อมดำรงอยู่ด้วยอาหารชั้นเลว ทว่าข้าพเจ้าเคยเห็นบรรพชิตบางรูปเว้นไม่ยอมรับอาหารจากคนจนเพราะเห็นว่าเลวเกินไป คือเป็นเพียงผักหรือผลไม้ชิ้นต่ำ และถึงแม้จะรับมาก็เพื่อทิ้ง นี่เป็นตัวอย่างของผู้ที่ไม่เคยมีความสันโดษหรือถ่อมตน

ดังนั้น... การฝึกเป็นนักกินผัก กินอาหารอย่างง่าย ๆ จะแก้ได้หมด “สันโดษเป็นทรัพย์อย่างเอกของบรรพชิต”

ข้อที่ ๕. เป็นการฝึกในส่วน “จาคะ”

จาคะ คือ การสละสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อความสงบหรือความพันทุกข์ นักกินผักที่แท้จริงมีดวงจิตบริสุทธิ์ผ่องใส เกินกว่าที่จะมีใจนึกอยากในเรื่องจะบริโภคอาหารที่มีรสหลากหลาย เพราะผักไม่ยั่วในการบริโภคมากไปกว่ากินเพื่อย่อยให้ตาย ซึ่งต่างไปจากเนื้อสัตว์ที่ยั่วให้ติตรสและมัวเมาอยู่เสมอ

ความอยากในรสที่เกินจำเป็นของชีวิต ความหลงใหลในรส ความหงุดหงิด เมื่อไม่มีเนื้อที่อร่อยมาเป็นอาหาร ฯลฯ เรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้ารับรองได้ว่า ไม่มีดวงจิตของนักกินผักเลย ส่วนนักกินเนื้อนั้น ท่านจะทราบของท่านได้เองเป็นปัจจุัตตัง เช่นเดียวกับธรรมะอย่างอื่นๆ

ข้อที่ ๖. เป็นการฝึกในส่วน “ปัญญา”

ปัญญา คือ ความรู้เท่าทันดวงจิตที่กลับกลอก การใช้ปัญญาพิจารณาให้เห็นโทษของการยึดมั่น และให้ใจละวางความยึดมั่นในการกินอาหาร แบบฝึกหัดที่ยากและเป็นก้าวที่ใหญ่ของการปฏิบัติธรรมเช่นนี้ ไม่มีอะไรดีไปกว่าการ

ฝึกบริโภคอาหารผัก ที่จะเป็นอารมณ์อันบังคับ
ให้ท่าน ต้องใช้พิจารณาตัวเองอยู่เสมอทุกเมื่อ
เพราะเนื้อทำให้หลงในรส ส่วนผักทำให้ยกใจขึ้น
ไป ซึ่งเหมาะแก่สันดานของสัตว์ผู้มีกิเลสย่อม
ใจจนจับแน่นเป็นน้ำฟาดมาแต่เดิม

ปัญญาของท่านต้องรู้อยู่เสมอว่า ไม่ใช่จะ
ไปนิพพานได้เพราะกินผัก เป็นแต่การกินผักจะ
ช่วยขัดเกลากิเลสทุก ๆ วัน

แท้จริงแล้วข้าพเจ้าไม่ได้มีความเห็นว่า
ฝ่ายที่จะช่วยขัดเกลากิจใจต้องเป็นผักความ
จริงอาจจะถือว่า ผักเป็นอาหารชั้นเลวหรือ
ไม่ประณีตก็พอแล้ว แต่เมื่อมาพิจารณาใคร่
ครวญให้ดีแล้วมันมาตรงกับอาหารผักเพราะ
จะทำอย่างไร เนื้อก็เป็นของขวนกินเพียงแต่
ต้มเฉย ๆ พอได้กลืนมันก็ยั่วตัณหาอยู่ดี!

เพราะฉะนั้นฝ่ายที่จะปราบตัณหา จึง
กลายเป็นเกียรติยศของผักไป อาหารผักเป็น
อาหารที่ข่มตัณหาได้

และมีแต่ความบริสุทธิ์จึงเหมาะสม สำหรับ
ผู้ที่ระวางภัย และตั้งอยู่ในความไม่ประมาทอยู่
เสมอ

ผลดีในฝ่ายโลก อาหารผักมีคุณประโยชน์
ต่อร่างกายยิ่งกว่าเนื้อสัตว์หรือไม่? เรื่องนี้วิทยา
ศาสตร์ในปัจจุบัน ก็บอกแก่เราชัดเจนอยู่แล้วว่า
อาหารผัก จะทำให้ผู้บริโภคมีกำลังแข็งแรง
โรคน้อย ดวงจิตสงบ ช่วยให้ความกระหาย ใน
ความอยาก ความโกรธ ความมัวเมา บรรเทา
ลงเป็นอันมาก

ความเจ็บปวดของสัตว์

โดย สี่อี่เจ๋ง

๑. คุณธรรมอันยิ่งใหญ่ของฟ้าดิน คือ “ชีวิต” ความโหดร้ายอันมหันต์ของมนุษย์โลก คือ “ฆ่า” ซึ่งเป็นคำกล่าวที่กระจ่างที่สุดของคนโบราณเป็นคำพูดที่สั้นและเข้าใจง่ายที่สุดเป็นคำพูดที่เจ็บปวดที่สุด พวกเราควรจะรู้ว่าชีวิตเป็นสิ่งที่มีความค่าที่สุด การฆ่าเป็นสิ่งที่โหดร้ายเจ็บปวดที่สุดเหมือนกัน พวกเราเคยอ่านหนังสือถึงโทษทัณฑ์ที่หนักที่สุดของมนุษย์ ก็คือ “ตาย” เท่านั้น

ก็จะรู้ถึงความชั่วร้ายที่ก่อไว้ ความโหดร้าย แม้จะท่วมท้นเลวทรามที่สุด เมื่อตายลงแล้วทุกอย่างก็สิ้นสุด ไม่สามารถจะเพิ่มโทษได้มากกว่านี้อีกแล้ว แต่กลับกันพวกสัตว์ที่ไม่มีพิษร้ายต่อผู้คน ถึงมีโทษก็ไม่ถึงตาย ฟ้าดินยังอภัยโทษให้ได้ ผู้คนกับไม่คำนึงถึงสิ่งใดๆ จับมาฆ่าแกงทารุณกรรมอย่างโหดร้าย แล้วก็กินมันเข้าไปแทบถือเป็นเรื่องธรรมดา

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย สี่อี่เจ๋ง 25

เฮ้อ! โลกนี้ช่างโหดร้าย ไร้เหตุผล ยังมีอะไร
หนักมากยิ่งไปกว่านี้บ้างไหม?

ทุกชีวิตของสัตว์ที่มีอยู่ในโลกนี้ ตั้งแต่
มนุษย์จนกระทั่งสัตว์บกสัตว์น้ำ ถึงแม้จะมีความ
แตกต่างกันทั้งรูปร่าง และน้ำหนักแต่วิญญาณ
นั้นเหมือนกัน หรือจะกล่าวอีกแบบหนึ่งคือ
สัตว์แม้ไม่มีรูปร่างเหมือนกัน แต่ก็มีน้ำจิตน้ำใจ
เหมือนคน ต่างก็รู้จักรักชีวิตของตน รู้จักกลัว
รู้สึกเจ็บปวด

ดังนั้น คนควรมีอัธยาศัยต่อสัตว์ เหมือน
มีอัธยาศัยต่อคน ไม่ควรเห็นความแตกต่างจาก
ร่างกายสังขารเป็นข้ออ้างในการแบ่งแยกในจุดนี้
อย่างน้อยที่สุดพวกเราต้องจดจำว่า มูลฐานของ
ชีวิตต่างก็มีชีวิตขึ้นตรงต่อฟ้าดิน ต่างก็ส่ง
กระแสจิตติดต่อกัน ไม่อาจที่จะดูหมิ่นเหยียด
หยามกันได้

เธอลองคิดดูซิว่า เวลาเราถอนขนสักเส้น
หนึ่ง เราจะรู้สึกสะดุ้งสะเทือนไปทั้งตัวเพียงไร
เข็มแทงอันเดียว ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของร่าง
กายเท่านั้น หาใช้ร่างทั้งร่างก็ไม่ นั่นก็คือ ทุกชีวิต
ก็มีชีวิตเหมือนตัวเราเอง เลือดเนื้อก็เหมือนกัน
ความเจ็บปวดทรมานจะต่างกันอย่างไร? ที่ยก

26 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ย่องกันว่า มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ มีคุณธรรม
ย่อมไม่มีเหตุผลพอที่จะกินสรรพสัตว์ได้ ควรจะ
รู้ว่าฟ้าดินได้ให้กำเนิดชีวิตที่โง่เขลา

เฉลียวฉลาด ตั้งชื่อว่า “มนุษย์” แล้วก็ให้
กำเนิดชีวิตที่โง่เขลาเบาปัญญา ตั้งชื่อว่า “สัตว์”
ทั้งสองอยู่ร่วมกัน เพียงแต่ต่างกันเหมือนกับ
ชีวิตของคนที่มีลูกคนโต แล้วมีลูกคนเล็กถัดๆ
กันไปแม้มีความต่างกันเป็นพี่เป็นน้อง แต่ก็
เลือดเนื้อ มีความสนิทสนมดุจเดียวกัน

หากแต่ว่า คนมีสติปัญญาและพลังกำลัง
สมบูรณ์สมกับชีวิตสัตว์ประเสริฐ พวกที่หลง
งมงาย และเข้าข้างตัวเองก็ทึกทักเอาว่า สวรรค์
ส่งสรรพสัตว์มาให้คนกิน คำพูดเหล่านี้มีหลัก
ฐานอะไร? ถ้าอย่างนั้น เวลาเลื่อมมันมาเจอคนเข้า
มันก็กินคนเลย ก็น่าจะพูดว่า สวรรค์ส่งคนมาให้
เลื่อมกินบ้าง การดำรงชีพของคน มีวิถีพืชหลาย
ชนิดมากเกินไป สำหรับดำรงชีพ ฟ้าดินประทาน
ให้มากมายขนาดนี้แล้ว ยังมีเหตุผลอะไรอีกหรือ
ที่อาหารการกินของคนเรา จำเป็นต้องพึ่งชีวิต
ของสัตว์อีก?

พูดถึงคำที่ว่า **ทุกชีวิตคือร่างเดียวกัน** ผู้คน
คงรู้สึกว่ามันยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว แต่ทุกคนก็มีร่าง

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย ลี้อี้เจิ้ง 27

ของแต่ละคน จะเป็นร่างเดียวกันได้อย่างไร?
ที่แท้แล้วในครอบครัวหนึ่ง ก็เหมือนร่างเดียวกัน
เช่นแม่ลูกเป็นต้น นี่เป็นความจริงที่แน่แท้ แต่
ปัจจุบัน จะไปแลดูได้อย่างไรว่า ทุกชีวิตจะมี
ร่างกายอันเดียวกัน? ถ้าอย่างนั้น เมื่อร่างของ
แม่เห็นลูกน้อยดีใจ แม่ก็ดีใจด้วย ถ้าหากลูก
น้อยเจ็บปวด แม่ก็รู้สึกเจ็บปวดด้วย ถ้าลูกน้อย
เกิดเจ็บป่วยและตายไป ถ้าเป็นไปได้แม่ก็พร้อม
จะเจ็บป่วยและตายแทน

ภายใต้จักรวาลนี้ คนที่เป็นแม่จะไม่นับว่า
ลูกน้อย และตนเองมีร่างดวงเดียวกัน ดวงเช่นผู้ที่
รักบ้าน รักชาติ รักประเทศดวงเดียวกัน ซึ่งก็เป็น
เหตุผลเดียวกับการรักมนุษยชาติรักผู้คน **เม่งจื๊อ**
กล่าวว่าพระเจ้าแผ่นดิน “อู๋” เห็นไพร่ฟ้าจมน้ำ
ก็เหมือนกับตนเองจมน้ำด้วย พระเจ้าแผ่นดิน
“เจ็ก” เห็นไพร่ฟ้าอดอยากก็เหมือนตนเองอด
อยากด้วย

พระกษิติครรภ์มหาโพธิสัตว์ กล่าวว่า
**“ถ้าผู้คนยังไม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ข้าก็
จะไม่เข้าสู่พระนิพพาน”** ด้วยเหตุอันนี้ก็เช่น
เดียวกับแม่ที่คอยดูแลลูกน้อย ที่มีความจริงใจ
คอยเฝ้าห่วงใย ประดุจมีชีวิตอันเดียวกัน ซึ่งไม่

28 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

สามารถจะแบ่งแยกความสัมพันธ์อันนี้ได้ คนๆ
นี้ คนๆ นั้น และอีกหลายๆ คน ก็มีดวงจิตที่
เหมือนกัน

เพียงแต่ว่าบนร่างกายนั้น ภายใต้วง
ที่หุ้มอยู่ ถ้าเอาเนื้อที่หนักไม่ก็สปีกิโลกรัมออก
เสีย ก็จะกลายเป็นว่า นี่เป็นของฉัน นั่นเป็นของ
เขาในกรณีที่เราไม่สามารถแยกหนึ่งออกมาได้
ถ้ามีโอกาส ก็เอาส่วนที่มีคุณสมบัติเหมือนกัน
มารวบรวมกันเข้า จากความน้อยนิดของฉัน
ก็เพิ่มให้มันใหญ่ขึ้น เพิ่มเข้าไปอีกเรื่อยๆ จน
ใหญ่คับฟ้ากลายเป็น **“ฉันแท้ๆ”** ไม่บกพร่อง
เลย! สิ่งที่ต้องรู้ก็คือ เมื่อเปรียบเทียบกับส่วนที่
ใหญ่ของฉัน กับความประพจน์ที่สูงหรือต่ำ
ก็รู้ว่าคนที่เลวทรามที่สุด ก็คือ คนที่เอาเนื้อไม่
ก็สปีกิโลกรัมนั้นมาเป็นของฉันนั่นแหละ ดังนั้น
พฤติกรรมของเขา ก็จะกลายเป็นความเห็น
แก่ตัวอย่างที่สุด ความชั่วร้ายขนาดไหน ก็ทำ
มาแล้ว ความชั่วร้ายที่ฆ่าชีวิต ก็เนื่องจากขาด
ความเห็นอกเห็นใจ อันสืบเนื่องมาจากความ
คิดเห็นของผู้คนไม่มีร่างเป็นดุจอันเดียวกัน!

๒. ไม่ว่าใครฆ่าใครก็ตาม มันเป็นเรื่องที่ไม่
ควรจะมีขึ้น แต่ชาวโลกมีความเห็นที่ไม่ตรงกัน

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย สี่อู่แจ้ง 29

“การฆ่า” มีคนฆ่าคน คนฆ่าสัตว์ และสัตว์ฆ่าคน ๓ ชนิด แต่ผู้คนกลับเห็นว่า “คนฆ่าคน” เป็นเรื่องร้ายแรงที่สุด “คนฆ่าสัตว์” เป็นเรื่องธรรมดาที่สุด “สัตว์ฆ่าคน” เป็นเรื่องน่ากลัวและแตกต่างกันมาก!

ข้าอยากให้พวกเราเปิดใจ ให้สอบถามสักหน่อยดูซิว่า น่าจะมีการแบ่งประเภทการฆ่า หรือไม่พูดออกอย่างจริงใจ โดยที่จริงแล้วคนฆ่าสัตว์นั้นดูร้ายกว่าคนฆ่าคนมาก ยิ่งดูร้ายกว่าสัตว์ฆ่าคนด้วย! เป็นเพราะอะไรหรือ?

เพราะว่า คนฆ่าคนอาจเกิดจากการคดโกงทางกฎหมาย หรือไม่ก็เพื่อป้องกันตนเอง หรือไม่ก็ด้วยสาเหตุอื่นๆ สัตว์แม้จะฆ่ากันก็ยังมีขอบเขตจำกัด เช่น เสือก็ไม่อาจทำร้ายพวกนกได้ สัตว์น้ำก็ไม่สามารถทำลาย สัตว์บก เป็นต้น มีแต่คนที่ฆ่าสัตว์ ฆ่าได้แม้แต่อยู่ในอากาศ อยู่ในท้องทะเลลึก ในป่า และบนภูเขา ไม่มีที่ไหนที่ไม่ถูกฆ่า ทุกชนิดถูกฆ่ามาเพื่อบ่าเรอปากท้องทั้งสิ้นก่อให้เกิดสิ่งน่าเศร้าสะเทือนใจ ทำให้นกไร้เพื่อน บินโดดเดี่ยว สัตว์ป่าหลงฝูง น่าสมเพชยิ่ง **สิ้นคนแลบถึงฟ้าและทะเลลึก** การกระทำของคนเช่นนี้ กฎหมายก็ไม่สามารถเอาโทษได้ แต่ยัง

30 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ได้รับการยกย่องจากคนพวกเดียวกันอีก

การเช่าของสัตว์ยังมีขอบเขต แต่การเช่าของคนนั้น ไร้ขอบเขตจริง ๆ เมื่อพิจารณาจากสิ่งเหล่านี้แล้ว จะเห็นว่า **“คนเช่าสัตว์”** นั้นดูร้ายกว่า **“คนเช่าคน”** อย่างไหนเหนือกว่าที่สุดใช่ไหม? แล้วยังมีน้ำหนักยกย่องตนเองว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ น่าจะเรียกว่า**สัตว์โหดเหี้ยมจะเหมาะกว่า?**

น่าสังเวชที่ชีวิตของคนเรานี้ ตั้งแต่เล็กจนโต ตั้งแต่โตจนแก่ไม่เคยที่ไม่พ้นการเช่าตั้งแต่แรกเริ่มคลอจากกรรมมารดา ก็ถือโอกาสเลี้ยงฉลองด้วยการเช่าชีวิต เพียงไม่นานพอเด็กอายุครบเดือน ก็เช่าชีวิตเลี้ยงกันอีก พอครบขวบปี ก็เช่าชีวิตอีก จนกระทั่งเติบโตได้เวลาแต่งงาน ถือว่าเป็นงานมงคลก็เช่าชีวิตอีก โดยถือโอกาสไหว้เจ้าเช่าชีวิต แต่งงานก็เช่าชีวิต ซึ่งวนเวียนไปวนเวียนมา ช่างกันตลอดศก ล้วนแล้วแต่สังเวชปากท้องทั้งนั้น

ตลอดชีวิตสะสมแต่บาปเวร ชีวิตที่ถูกร้านนั้นไม่รู้จักร้อยก็พ้น ยังมีอีกตอนที่เจ็บป่วยก็อยากต่อชีวิต ร้องขอชีวิตอยู่ แต่กลับทำลายชีวิต แล้วอย่างนี้จะมีชีวิตยืนยาวได้อย่างไร ชีวิต

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย สี่อู่แจ้ง 31

การแต่งงาน เป็นชีวิตคู่ที่เริ่มรักสมานฉันท์ เหตุ
ไฉนกลับเชือดเฉือนพรากให้มันจากกันการให้กำ
เนิดบุตรนั้นถือว่าเป็นนิมิตอันดี แต่เหตุไฉนต้อง
ฆ่าแม่ (ไก่) พรากลูกมันมีเหตุผลอะไรหรือ? โดย
ปกติคนเราเมื่อมีงานมงคล ก็ควรที่หาฤกษ์ยาม
และปฏิบัติสิ่งที่เป็นสิริมงคล จึงจะถูกต้อง เช่น
อวยพรงานวันเกิด ควรใช้คำอวยพรให้อายุยืน
ยาวเหมือนเต่าเหมือนนกกระเรียน ถ้าอวยพร
เพื่อให้เพิ่มบุตร ควรใช้คำพูดว่ามีบุญวาสนามี
โชค ได้บุตรประเสริฐรุ่งเรืองสืบสกุล ในขณะที่
เราอยู่ในความคิดที่ดีๆ ก็เกิดมีการฆ่ากันอย่าง
มากมาย ขึ้นมา ก็จะเป็นทอนอายุที่ยืนยาวให้สั้นเข้า
พวกที่ลูกมาก ก็มักจะด่าว่าลูกให้ฉิบหายตาย
เร็ว หน้าบ้านก็กล่าวอวยพรกันเอิกเกริก หลัง
บ้านก็เป็น**แดนประหาร** เสียงร้องอย่างตระหนก
ตกใจ เมื่อจวนจะตายมันน่าฉงนจริงๆ ชีวิตบาง
ชีวิต เหมือนตัวละครถูกฆ่าชีวิต บางชีวิตอยู่ดีๆ
ก็ถูกฆ่า บางชีวิตก็ทรงอำนาจแล้วถูกฆ่าน่า
แปลกแท้ๆ

ลองมาดูกันว่าอาหารมื้อหนึ่งๆ ของคนเรา
ก็ไม่พ้นจากการฆ่าชีวิต เช่น นกกระจาบจาน
หนึ่งๆ ไม่น้อยกว่าสิบชีวิต พวกหอย พวกกุ้ง

เป็นร้อยชีวิต จึงจะได้สักมือหนึ่ง แค่นั้นยังไม่พอ
ต้องแต่งกลิ่น แต่งรส หาวิธีปรุงอาหารต่างๆ
เพื่อให้รสชาติเหมาะสมกิน บางอย่างก็กินกัน
สดๆ เลือดสดๆ กินกันอย่างพิสดาร กินกัน
อึดแล้วก็พอกพอใจ ถ้าหากทำมาช้าหน่อย
ก็พาลอารมณ์เสีย ไม่เคยคิดถึงบุญคุณของ
ของที่อยู่ในจาน ล้วนมาจากความเครียดแค้น
ความทุกข์แสนสาหัส เพื่อปรนเปรอความสุข
ชั้นสุดยอดของท่าน โดยกินกินชิ้นส่วนของมัน
ไม่เคยคิดถึงกรรมจะสนองอย่างไร?

เราลองคิดให้ลึกซึ้งอีกนิด ว่าหากแห่ง
ความเหี้ยมโหดเกิดขึ้นขนาดไหน? เพื่อสนอง
ความต้องการของปากท้อง ดังนั้นเมื่อฟ้าเริ่ม
สว่างของทุกๆ วัน เพชฌฆาตที่นับจำนวนไม่ถ้วน
มือถือมีด เพียงไม่ถึงชั่วยาม ชีวิตของสรรพสัตว์
เป็นแสนเป็นล้านต้องดับจมลง ถ้าเอชากศพมัน
มากองก็จะได้ภูเขาสวมหิมะ แล้วเลือดของมัน
มารวมกันก็จะไหลหลัง สามารถย่อยแม่น้ำได้
ทั้งสายทีเดียว ดูสภาพอนาคตเวทนายีนัก พวก
มันทุกข์ยิ่งกว่าถูกโจรปล้นผลาญล้างเมือง ฟัง
เสียงร้องของพวกมัน สะเทือนยิ่งกว่าเสียงฟ้า
ร้อง ตั้งแต่เข้าจรวดคำจะพบแต่คมมีดกรีดแหวน

ห้องปลายมีดที่มแทงหัวใจ ถลกหนัง ถอดกระดูก
ถอดเกล็ด เชือดคอลอกคราบ เอน้ำร้อนต้มตุ๋น
อีกทั้งเกลือเหล้าหมักดองทั้งหอย กุ้ง ปู ปลา
ฟ้าเอ๋ย! น่าสงสารเจ็บช้ำยิ่งนัก ยากที่จะหาทาง
ระบายออกมาได้ น่าเอ็นจอนาถสุดทนได้ สร้าง
บาปมหันต์ จมปรักอยู่ในความแค้นนับหมื่นๆ
ชาติ ซึ่งสืบเนื่องแต่ปากท้องทำให้ก่อเวรกรรมขึ้น

๓. ความมีพรหมวิหารสี่ ความจงรักภักดี

ความมีสัมมาคารวะ ความมีปัญญา และความดี
สัจจะเป็นสิ่งที่มนุษย์ควรมีไว้ประจำตัว คุณธรรม
๕ ประการนี้ ถ้ารักษาได้เป็นปกติ ก็จะไม่ละ
อายใจตนเองเป็นบุคคลที่สง่าผ่าเผย อันชีวิต
มนุษย์ที่อยู่ภายใต้ฟ้าดินนี้ มีสังขารเล็กๆ เพียง
แค่เจ็ดฟุต เมื่อยืนหยัดอยู่กับความกว้างใหญ่
ของฟ้าดินที่แท้อาศัยกับอะไรเล่า? มนุษย์ที่
ยกย่องว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ ฟังฟังอยู่กับอะไร?
ก็เพราะมนุษย์มีคุณธรรมห้าประการ ที่สามารถ
ยืนหยัดอยู่กับฟ้าดินโดยไม่ละอายใจ และไม่
ละอายใจที่ยกย่องตนเองเป็นสัตว์ประเสริฐเลย

แต่ทว่าถ้าขาดศีลข้อ **ห้ามฆ่าสัตว์** เกิด
การฆ่าชีวิตขึ้น ก็เป็นการทำลายความเป็น
มนุษย์ที่มีคุณธรรมประจำใจ เช่น ฆ่าตัวเขา

34 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เพื่อความอ้วนท้วนของเรา ก็จะทำพรหม
วิหารสี่ พราภญาติชาตมิตรเขา เพื่อเลี้ยงดูเพื่อน
พ้องตนเอง ก็เป็นผู้ขาดความจงรักภักดี ถ้าเอา
เนื้อหนังมันมาไหว้เจ้า ก็จะทำคุณธรรมข้อ
สัมมาคารวะ และที่ยกย่องว่าชะตาชีวิตล้าเลิศ
ต้องเสพกินดาวเลือด ก็เป็นผู้ที่ขาดสติปัญญา
เอาเหยื่อล่อหลอกให้เหยื่อติดกับก็เป็นผู้ไร้สัจจะ

เฮ้อ! มันอาศัยอยู่ในโลกกิเลส ถ้าไม่รักษา
คุณธรรมทั้งห้าก็จะไร้ความเป็นมนุษย์ไป เมื่อ
เปรียบเทียบกับสัตว์เดรัจฉานแล้วมันจะแตกต่าง
กันมากน้อยเท่าไร จิวนั่นสิ กล่าวว่ “**ความมี
พรหมวิหารสี่เป็นธรรมข้อแรก ของคุณธรรม
ความรักเมตตาเกิดก่อนบุญกุศลทั้งหลาย**” ถ้า
หากเราต้องการเป็นคนที่มีคุณสมบัติครบถ้วนก็
ควรปลูกใจเรา ให้มีพรหมวิหาร และการให้อภัย
อะไรคือพรหมวิหารอะไรคือการให้อภัย? นั่นคือ
ทำจิตใจเราให้แผ่ไปยังสัตว์ทั้งหลาย คิดเพื่อ
มันถ้าหากทำได้ แม้แต่คนที่ใจคอโหดเหี้ยมก็
จะรู้สึกหวั่นไหวอ่อนลงได้ เมื่อทนทำต่อสังคม
ไม่ได้ ก็ยังทนทำต่อคนด้วยกัน ก็เมตตาต่อสัตว์
ด้วยกัน ผู้ที่มีจิตใจรักสัตว์ก็ย่อมมีจิตใจรัก
คนทั้งหลายด้วย ดังนั้นจะพูดแทนสัตว์ว่า ใจที่ไม่

ทนทำสิ่งเลวร้ายได้นี้จะเห็นคนทั้งหลายตั้งพี่น้อง
ร่วมท้องเดียวกัน ก็จะพ้นภัยพิบัติการฆ่าฟันกัน
ได้อยู่ร่วมกันอย่าง**สงบสุข!**

ท่านลองหวนคิดดูซิ ตอนที่จับมันฆ่า
มันตกใจกลัวขนาดไหน ถ้าบินหนีได้ก็จะบินหนี
ถ้ามุดดินได้ก็จะมุด มันก็จะโทษฟ้าดินไม่ปราณี
มันเช่นเดียวกัน ถ้าเราถูกใจจับ ขวัญหนีดีฝ่อ
มันมีอะไรต่างกันเล่า? มันก็น่าสงสารเหมือนกับ
พวกสัตว์อย่างเดียวกัน ฆ่าไก่สักตัวหนึ่ง ผงไก่ที่
เหลือก็กลัวลาน ฆ่าหมูสักตัวหนึ่ง หมูที่เหลือ
ก็ไม่ยอมกินอาหาร ถ้าพวกเราถูกใจมันซึ่งทั้ง
บ้านก็จะตกใจกลัวหรือหากมีใครตายลง ญาติ
มิตรของเราร้องไห้ที่ต้องตายจากกัน มันก็ไม่
ต่างกันใช่ไหม? ให้คิดถึงทุกชีวิตตอนที่ถูกฆ่า
เสียงร้องจะเหยหวน หวังจะได้รอดชีวิตมา
แม้เลือดจะหยุดหยด ลมหายใจจะขาดลง
แต่เสียงร้องจะยังไม่หยุดลงทันที เหมือนกับ
พวกเรายามต้องโทษประหาร ก็หวังที่ให้เทพเจ้า
ช่วยเหลือให้พระคัมภีร์ จิตวิญญาณกำลัง
แยกจากกัน ในสัณยวิธานนั้นก็ยังหวังที่จะรอด
ชีวิต สิ่งเหล่านี้จะมีอะไรแตกต่างกันไหม? ถ้าหาก
คนกินเนื้อพูดว่าสัตว์มันพูดไม่ได้ ถ้าเช่นนั้น

36 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

พวกใบ้ก็น่าจะถูกฆ่าด้วยใช่ไหม? ถ้าพูดว่าสัตว์
มันมีบาปตกต่ำลง ถ้าเช่นนั้นพวกยากจนตกต่ำ
ก็ควรฆ่าใช่ไหม?

โอ้! มนุษย์หนอ? ชอบโทษว่ามันเป็นสัตว์
ต่างประเภทต้องถูกกิน ตอนที่กินมันก็ถือว่าฉัน
เก่งกว่ามัน แต่ตอนที่จะชดใช้กรรมมันก็น่า
จะพูดว่ามันถูกต้องฉันนั้นผิดเอง ควรรู้ไว้ว่า
คนและสัตว์ ก็เหมือนกันรักชีวิตกลัวตาย รักใคร่
เพื่อนพ้อง ถ้าถูกฆ่าก็รู้สึกทุกข์ร้อนเหมือนกัน
ที่ต่างกันก็คือ คนมีปัญญา สัตว์โง่เขลา คนพูดได้
สัตว์พูดไม่ได้ คนเก่งกว่าสัตว์เช่นนี้เป็นต้น คน
ถ้าหากไม่มีปัญญา ก็ไม่สามารถป้องกันตัวได้
ถ้าพูดไม่ได้ ก็บอกกันไม่ได้ ถ้าหากเทียบ
ผละกำลังกัน ถ้าน้อยกว่าเราก็จะถือว่าแตกต่าง
กันอย่างนั้นหรือ? ก็ควรถูกฆ่าเอามากินใช่ไหม?
พูดแบบนี้ไม่มีเหตุผล ผิดคุณธรรม แต่คนก็พูด
ออกมาได้!

ชาวโลกเมื่อประสบภัยจวนตัว ไม่มี
ใครที่ไม่ร้องขอให้ช่วยชีวิต จะหยุดต่อเมื่อตา
มองไม่เห็น ถ้าได้รับอันตรายจากมีดหรือปืน
หรือพวกโจรผู้ร้าย จะไม่ตัวสั่นขวัญผวาหรือ
ถ้าหากพบว่าโจรมั่นใจอ่อนลง ก็อดไม่ได้จะดีใจ

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย สี่อู่แจ้ง 37

แต่ก็ตกใจ เกิดบังเอิญมีคนช่วยเหลือชีวิตรอด
มาได้ ก็จะรู้สึกขอบคุณจนโคกสะอื่นจดจำ
บุญคุณไม่ลืมจนวันตาย แต่ถ้าจับสัตว์มาได้
ความสมเพชเวทนาต่างๆ จนกระทั่งเสียงร้อง
อันโหยหวน ก็เหมือนกับไม่ได้ยิน ไม่ได้ฟังเลย
นำสมเพชคนพวกนี้ เมื่อถูกยิงก็เกิดรำคาญ
แต่สัตว์ที่อยู่บนเขียงนั้น ก็ไม่เวทนาสงสาร แต่พอ
ปวดหลัง ปวดตาเข้าหน่อย ก็รีบหาหมอยา
หรือได้รับบาดเจ็บจากมีด เข็มหรือไฟลวก
ก็ร้องโอดโอย ขอความช่วยเหลือ รักตัวสงวน
ชีวิตถึงเพียงนี้ แล้วทำไมต่อสัตว์กลับไม่ให้ความ
เวทนาสงสารบ้าง ฆ่าแกงได้ตามอำเภอใจเรา

จะไม่พูดถึงกฎแห่งกรรม จะไม่พูดถึงการ
ห้ามฆ่าสัตว์ของพุทธศาสนา เราพูดกฎแห่ง
กรรมรักตนเอง แต่ไม่รู้ไม่มีจิตใจของความรัก
สัตว์ ความไม่มีเมตตาอารีและอภัยเช่นนี้ รู้แต่ผล
ประโยชน์ส่วนตนเห็นแก่ตัวที่สุด สุภาพบุรุษผู้ที่
รักศักดิ์ศรีของตนเองอยู่บ้าง ก็ไม่ควรประพฤติ
แบบนี้ ผู้คนหากอยู่ในสภาพที่โง่กว่าหรืออ่อนแอ
กว่า **ขณะนั้นจิตใจก็อยากให้มีคนสงสาร** ถึงแม้
ใจจะเหี้ยมโหด เสือ หมาป่า จะโง่เขลาคนก็ยัง
หวังว่าในตอนนั้น ในเวลานั้น ก็เปลี่ยนสภาพไป

38 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

อีกแบบหนึ่งไม่ยอมให้ความสงสารแก่ผู้ที่ยอ่อนแอกว่าตนละ! น้าหัวเราะ คนเราที่กลัวคนดุร้าย แต่กลับไปรังแกคนที่ดีขึ้น ใจในก็เกิดการดูหมิ่นและรังแกคนดี ตลอดชีวิตที่ชอบรังแกคนดี ๆ แต่กลัวคนดุร้าย มักไม่ค่อยรู้สึกตัว และไม่มีปัญญาไปปราบปรามคนดุร้าย ก็จับคนดีไปรังแกแทน วิธีที่ใช้กำลังที่เหนือกว่าไปรังแกคนที่อ่อนแอกว่า หรืออาศัยจำนวนคนที่มากกว่าไปรังแกคนที่จำนวนน้อยกว่า จิตใจที่เลวทรามชั่วช้าเช่นนี้ ล้วนแล้วแต่เป็นบ่อเกิดของการสร้างบาปก่อเวร

เราเริ่มสังเกตพวกมนุษย์จากจุดนี้ ว่าแตกต่างจากสัตว์หรือไม่ บางทีมนุษย์แยกว่ามันด้วยซ้ำไป เป็นสิ่งน่าละอายใจของมนุษย์แท้ๆ ดังนั้น ศาสดาเมื่อจะเริ่มสอนคน ก็จะเริ่มด้วยความเมตตา และให้อภัย เมตตา และให้อภัยก็คือ เอาตนเองไปเปรียบเสมือนผู้อื่น เมตตาต่อผู้คน และมีจิตใจรักสัตว์ไว้ละ!

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ มีข้อความที่ห้ามการฆ่าสัตว์ของสมาคม “อ็เกีย” สารสำคัญของข้อความนี้คือ เอาใจเราไปเปรียบใจสัตว์เพื่อนำใจอันดีงามที่ถูกปิดตายด้วยประตูเหล็ก บรูซ

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย ลีอึ้งเจี๊ญ 39

นิรนามพวกนี้ตั้งคำถาม ๑๐ ข้อ ถามใจที่ถูกปิด
ด้วยประตูเหล็ก แรงดลใจของเขาใหญ่หลวงนัก
เขาต้องการให้ประตูเหล็กเปิดออก จะได้เห็น
ใจอันงามอีกครั้งหนึ่ง ดังนี้

๓.๑ ในสมัยสงคราม พวกเราต้องหนีภัย
สงคราม อาศัยโชคดีที่สุด ก็รอดชีวิตมา ถ้าหาก
ในเวลานั้น ถูกศัตรูไล่ตามเข้ามาทุกๆ ระยะ
เมื่อรู้ว่าไม่มีโอกาสจะรอดแน่ **จิตใจขณะนั้น**
ไม่แตกตื่นผวาขึ้นมาบ้างหรือ?

๓.๒ ในขณะนั้นถ้าถูกจับได้ลากเดินเหมือน
ลากหมู ลากหมา รู้แน่ว่าต้องถูกฆ่า **จิตใจอยู่**
ในสภาพอะไร? ไม่แตกกระเจิงหรือ?

๓.๓ ในขณะนั้น ถ้าพบคู่ชีวิต กำลังถูกโจร
เชือดเฉือนเลือดไหลนอง **จิตใจเราจะอยู่ใน**
สภาพอย่างไร? ไม่ขวัญหนีดีฝ่อหรือ?

๓.๔ ในขณะนั้น ถ้าพบว่าเพื่อนฝูงญาติมิตร
กำลังถูกโจรฆ่าหมดทางช่วยเหลือ **จิตใจเราจะ**
เป็นอย่างไร? จะไม่รู้สึกละสับปวดบ้างหรือ?

๓.๕ ในขณะนั้น ถ้าเราถูกฆ่า กำลังถูกฆ่า
แหล่ เสียงร้องเจ็บปวดโหยหวน ชีวิตยังไม่สิ้น
อยากให้ตายโดยเร็ว **จิตใจเราขณะนั้นเป็นอย่าง**

40 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ไร? ไม่โกรธแค้นหรือ?

๓.๖ ในขณะนั้น เราต้องถูกฆ่าแน่นอน เกิดมีโจรหนึ่งใจดีปล่อยเราไป จิตใจของเราขณะนั้นเป็นอย่างไร? **ไม่รู้สึกละอายหรือ?**

๓.๗ และแล้วมีอีกโจรหนึ่ง ไม่เคยมีเรื่องบาดหมางกันมาก่อน เข้ามาห้ามปรามไม่ให้ปล่อย ต้องการฆ่าเราลูกเดียว จิตใจเราขณะนั้นเป็นอย่างไร? **ไม่เคียดแค้นบ้างหรือ?**

๓.๘ อีกแบบหนึ่งคือ โจรทุกคนให้ปลดปล่อยนักโทษหมด ผู้ถูกจับมาก็มีหวังรอดตายได้ แต่บังเอิญมีโจรอีกคนหนึ่งว่า พวกเรานั้นเกิดมามีเคราะห์กรรมควรฆ่าให้หมด ใจเราขณะนั้นเป็นอย่างไร? **ไม่รู้สึกรอคเคืองหรือ?**

๓.๙ ในขณะนั้นคู่ชีวิตของเรากำลังเจ็บป่วยอยู่ที่จริงควรปล่อยตัวเราไป แต่มีโจรหนึ่งคัดค้านพูดว่า ป่วยหนักอย่างนี้ ฆ่าเสียดีกว่าเพื่อหมดปัญหา อยากรู้ว่าใจเราขณะนั้นไม่เคียดแค้นบ้างหรือ?

๓.๑๐ อีกอย่างหนึ่งในบรรดาญาติมิตรเรากว่าครึ่งเป็นเด็กอยู่ ที่จริงควรปล่อยไป แต่มีโจรหนึ่งคัดค้านขึ้นพูดว่า ชีวิตน้อย ๆ อย่างนี้ไม่ฆ่าก็

ต้องตาย เอามาฆ่าแกงกินจะไม่อร่อยปากหรือ?
ใจเราขณะนั้นรู้สึกอย่างไร? จะไม่เจ็บซ้ำปวดร้าว
หรือหรือ?

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เขาเรียกเราให้ถามใจ
เราเองด้วยข้อคิดต่างๆ ถามใจเราว่า เพื่อปาก
ท้องของเรา ไปเชือดเนื้อจับแกงพวกสัตว์ พวก
กิ้ง หอย ปู ปลา เมื่อถูกจับมาอยู่เคียงข้าง
หม้อน้ำร้อนมันต้องเจ็บปวดแสนสาหัส อีกไม่
นานมันก็ต้องจากคู่ครอง ญาติมิตร ต้องจบชีวิต
ลงแสนทรมาน ปากก็พูดไม่ได้ ดันรอรอดตาย
เทียบสภาพต่างๆ ที่ตนถูกใจจับปล้นในขณะนั้น
และความนึกคิดในเวลานั้น จะมีอะไรแตกต่างกัน
เอาใจเราไปใส่ใจเขา เอาใจเขามาใส่ใจเรากับคำ
พูดของข้าที่ว่า บังเอิญจะใจปล้นฆ่าตายเสีย
แก้คนรอดตายมาได้หนึ่งคนจากการปลดปล่อย
แต่เกิดมีใจหนึ่งขัดขวาง ในที่สุดก็ต้องถูกฆ่า
สภาพต่างๆ ที่เกิดขึ้น นึกคิดว่าเหมือนกับตอน
นี้หรือไม่? สุดท้ายนี้ขอพูดว่า

พวกเราทุกคน ภาวนาห้ามฆ่าสัตว์ ไม่ใช่
ขบถ ไม่ใช่หลีกเลี่ยงภัย คือ เพื่อตัวเอง รู้เจ็บ
กลัวตาย **ใจนี้ยากที่จะปกปิด** พูดแทนสัตว์ ให้
เปรียบเทียบกับตัวเรา คิดไปคิดมาไม่อาจทนได้

42 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ใจนี้ทำไม่ได้จริงๆ ใจอันประเสริฐของเรา ควรตื่นจากภวังค์ได้แล้ว

๔. ถ้าหากชาวโลก ยังไม่ทำใจให้คงขำสัสต์
ได้ ก็ควรจะพิจารณาดูสัสต์ที่ถูกปล่อยรอดชีวิต
มาได้ ก็เหมือนกับตัวเองสามารถรอดชีวิตมา
ได้ ก็ดูเช่นเดียวกับสรรพสัสต์ ที่ไม่ต้องแตกตื่น
ตกใจ หากเป็นไปได้วันหนึ่งๆ ๒๔ ชั่วโมง คิดแต่
จะปล่อยชีวิตโดยไม่คิดลังเล อย่าให้สัสต์ต้อง
ถูกขังนาน จนทนไม่ไหว อย่าได้ไหว้วานผู้อื่น
เดียวจะได้รับอันตราย และอย่าได้กำหนดวัน
เวลา เพราะจะมีผู้คอยดักจับสัสต์ และอย่าได้
กำหนดสถานที่ เพราะมีคนคอยสืบรู้ ไปคอยดัก
จับ เอาเป็นว่า เมื่อตาได้พบเห็น ก็ซื้อปล่อยทันที
ปล่อยยังที่ที่เปลี่ยว ยิ่งไกลยิ่งดี นานๆ เข้า ใจที่
อยากฆ่าสัสต์ ก็จะมีสูญหายไป โอกาสเกิดของ
สัสต์ก็มากขึ้น

ทุกชีวิตอยู่อย่างสันติ ไม่เพียงแต่ในโลก
นี้เท่านั้น แม้แต่ทุกตารางนิ้วของภายในของเรา
โดยอย่าคิดว่า ฆ่าชีวิตเพียงเล็กๆ แล้วจะ
ไม่เป็นไร อย่าคิดว่าการปล่อยชีวิตน้อยๆ ก็ไม่มี
ประโยชน์อะไร อย่าคิดว่ายุ่งยากลำบาก จงคิด
ถึงแต่กุศลทำเดียว และอย่าเป็นเพราะราคาสูง

เลยละทิ้งการสร้างกุศล ควรรู้ว่าชีวิตหนึ่ง
ก็ไม่ใช่บ่อย แม้สรรพสัตว์ชีวิตก็ไม่ใช่มาก แม้มด
ยุงชีวิตก็ไม่ใช่เล็ก วัวควาย ก็ไม่ใช่ชีวิตใหญ่ เงิน
เหรียญเดียวก็ไม่พอเพียง แม้เงินหมื่นแสนก็
ไม่ใช่มาก ขอเพียงจิตใจตนเอง มีจิตตั้งมั่นแน่ว
แน่น เราควรตระหนักถึงชีวิตอันละเอียดอ่อน
ย่อมถูกฆ่าได้ง่ายขึ้น ดังนั้นเมื่อตนเอง งดฆ่า
สัตว์แล้ว ยังต้องใช้วาจาสุภาพมาตักเตือน
เพื่อนฝูงพี่น้อง ทำให้ทุกคนมีจิตเมตตา ก็จะเป็น
การสร้างบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ โดยใช้ปากเท่านั้น

ผู้คนมักพูดว่า **ใจดีก็พอแล้ว ทำไมต้อง
กินเจอีกเล่า?** อยากถามว่าฆ่ามันแล้วกินเนื้อ
ของมัน ภายใต้ฟ้าดินนี้ยังมีใครโหดเหี้ยมอำมหิต
เกินกว่านี้อีกบ้างไหม? แล้วจิตใจที่แท้อยู่ที่ไหน
กัน? โดยปกติใจที่ทนดูไม่ได้ นั่น ใครๆ ก็มีอยู่
ดังนั้นเมื่อใครเห็นผู้ร้ายมือสังหาร แน่นนอนทีเดียว
เราต้องเกลียดเขาเป็นพิเศษ แต่ว่าเมื่อแลเห็น
ก้อนเนื้อในมือสังหาร ก็ทำให้น้ำลายหกอยากจะ
กินขึ้นมาแล้ว แล้วก็พากันพูดว่าชีวิตคนเรานั้น
หลีกเลี่ยงไม่ได้ หรือคิดแต่ว่าจะเอาบาปกรรม
ป้ายให้เขาไป ข้าขอเพียงแต่อ่อยปากอ้อมท้องก็
พอแล้ว **ทำไมไม่คิดว่าผู้ซื้อถ้าเลิกกินเนื้อแล้ว**

ผู้ชายก็ยอมจะหยุดฆ่าตัวเอง

ควรจะรู้ด้วยว่าฟ้าดิน ได้บันดาลให้อาหารแก่คนนั้น มีทั้งข้าวต่างๆ ผลไม้ และผักทั้งบนบก และในน้ำก็มากเกินพอ มนุษย์ก็ยังสามารถหาวิธีต่างๆ ในการปรุงแต่งรสได้อีกมากเกินพอเสียด้วยซ้ำ ทำไมยังต้องฆ่าแกงสัตว์ที่มีเลือดเนื้อเช่นเรา ซึ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกอย่างเดียวกัน จับมากินเพื่อความอร่อยปากชั่วประเดี๋ยวเดียว เพียงวางช้อนส้อมลงรสชาติก็หมดไป แต่บาปกรรมนั้นคงอยู่ ซึ่งไม่ควรทำผิดแบบนี้เลย ผู้คนเสียเงินเป็นหมื่นเพราะรสชาติ เพียงขยับนิ้วหลายพันชีวิตก็จบลง หากเอาอาหารเจมาแทนเนื้อ ก็จะแทนการตายได้มาก ผลได้กับผลเสียนี้ ไม่อาจคำนวณได้ถูกต้องเลย!

ถ้าหากกินเจกันจริงๆ ใจของเราก็จะมี ความสงบสุขอย่างไรขอบเขตทั้งยังคุณประโยชน์ต่อร่างกายเป็นอย่างยิ่ง ไม่กี่ปีมานี้แต่ละประเทศ มีผู้หันมานิยมบริโภคกันมาก สาเหตุเนื่องมาจาก วิทยาการก้าวหน้า มีการค้นคว้าคุณค่าในการบริโภคอาหารเจ กับอันตรายที่เกิดจากการบริโภคเนื้อสัตว์ ซึ่งมีหลักฐานที่จะพิสูจน์ได้และมีข่าวร้ายต่างๆ ที่จะแจ้งให้ทราบ **ชีวิตของแต่**

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย สี่อู่เจ้ง 45

ละบุคคลย์อมรักและหวงแหน

ดังนั้น การกินอาหารเจเริ่มถือเป็นเรื่องธรรมดา ความนิยมการกินอาหารเจนี้ ที่ประเทศอเมริกันตื่นตัวมากที่สุด การกินอาหารเจนี้มีการอธิบาย และแสดงความเห็น ถึงแม้จะไม่เด็ดขาด แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงอุปนิสัย การบริโภคไปในแง่ดีของสังคม ถึงแม้ชีวิตจะต้องดัดแปลง เราก็ต้องยึดหลักไว้โดยไม่ยอมบริโภคเนื้อสัตว์และก็ได้ขึ้นกับที่ว่าจะถูกหลักอนามัยหรือไม่ถูกหลักอนามัย มาเป็นข้ออ้างในการบริโภคเนื้อสัตว์หรือไม่

มีการวิจารณ์อย่างหนักแน่น บริโภคผักมีประโยชน์อย่างแน่นอนเช่นกัน ดังนั้นการห้ามฆ่าสัตว์ก็มีพื้นฐานที่ได้จัดตั้งขึ้นแล้ว เสียงโคกเค็ร่าโหยหวนของสัตว์ที่ถูกฆ่าได้สะท้อนสะท้อนจิตคนได้ง่ายที่สุด ในหลักวิทยาศาสตร์ได้มีการพิสูจน์ถึงผลร้าย ในการบริโภคเนื้อสัตว์ ข้าใคร่นำเอา “พิษ” ต่างๆ ในการบริโภคเนื้อสัตว์มาอธิบายเป็นข้อๆ ดังนี้

ข้อที่ ๑. นักวิทยาศาสตร์ชาวฝรั่งเศส นายชาร์ลส์ ค้นพบว่าภายในเนื้อของสัตว์ มีสารพิษอยู่ชนิดหนึ่ง ตอนที่สัตว์ได้รับความเจ็บปวดทรมาน

46 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ก็จะเพิ่มสารพิษมากขึ้นเป็นลำดับ แล้วก็แผ่
ซ่านไปทั่วร่างกาย ถ้าหากเรากินเนื้อชนิดนี้แล้ว
ก็จะได้รับอันตรายอย่างมาก

มีนักวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกา ชื่อว่า ไอด์
มาไคร์ กล่าวว่า “ตอนที่ร่างกายคนเรามีอารมณ์
เปลี่ยนแปลงขนาดหนักอยู่นั้น ก็จะมีสารหลาย
ชนิดระบายออกจากร่างกาย เช่น ตอนที่มิโสะ
โกรธอยู่นั้น เหงื่อที่ไหลออกมา ก็จะมีสีต่าง
ต่างจากเหงื่อ ที่ไหลตอนที่ร่างกายกำลังโค
เคิร์รา แม้แต่ลมหายใจที่เป่าออกจากร่างกาย
ก็จะมีสารต่างๆ ออกมาด้วย เขาเองได้ทดลอง
เป่าลมหายใจ เข้าไปในหลอดแก้วที่แช่เย็น
แล้วสังเกตดูพบว่า ตอนที่เขามีร่างกายปกติก็
จะมีหยดน้ำที่ปราศจากสี แต่ตอนที่กำลัง
โกรธจัดๆ หยดน้ำที่ได้ก็ไม่เหมือนกัน หลังจาก
เป่าลมเข้าไปหลอดแก้วได้ห้านาที หยดน้ำที่ได้
จะมีสีและสารอื่นๆ นั่นก็แสดงว่าตอนที่ร่างกาย
มีอารมณ์โกรธก็จะมีสารบางชนิดเกิดขึ้น

เขาก็เลยใช้วิธีดังกล่าว ทดลองสภาพ
ของจิตต่างๆ ก็พบว่า ตอนที่จิตใจโกรธก็จะมี
สารสีฟ้ามัว ในขณะที่**เศร้าเสียใจ** ร่างกาย
จะขับ**สารสีเทาขาว** และขณะ**เจ็บแค้น**ร่างกาย

จะขับสีเขียวไฟออกมา ต่อมาเขาก็ได้ทดลอง
ต่อไปพบว่า ถ้าเอาสารฟ้ามัวที่อารมณ์โกรธ
ของนาย ก. ฉีดเข้าไปให้นาย ข. หรือสัตว์ทดลอง
นาย ข. จะมีอารมณ์โกรธขึ้นมา แน่นนอนสัตว์ก็
จะแสดงอารมณ์โกรธขึ้นมาทันทีเช่นกัน เขาเอา
สารที่เป่าออกจากคน ที่มีอารมณ์เศร้าเสียใจ
ฉีดเข้าไปให้หนู และหมู **ภายในไม่กี่นาทีสัตว์
ทดลองก็ตายลง**

จากการทดลองต่างๆ พอสรุปได้ดังนี้ ถ้า
ร่างกายมีอารมณ์เคียดแค้น จะสูญเสียพลังงาน
ไปมากที่สุด ถ้าสารพิษที่ปะปนกัน ยิ่งมีหลาย
ชนิดพิษร้ายก็ยิ่งมาก ในขณะที่ทารกกำลังดูนม
มารดา ประหม่อมารดาเกิดมีอารมณ์เปลี่ยน
แปลงอย่างรุนแรงภายหลังดูนม ทารกน้อย
จะเกิดอาการไม่สบายเจ็บป่วยลง อันนี้ก็สืบเนื่อง
จากการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ ร่างกายก็จะ
ปล่อยพิษร้ายออกมาอย่างแน่นนอน ด้วยเหตุฉะนี้
เมื่อสัตว์ที่เรารับประทานเข้าไปในท้องทุกๆ วัน
ซึ่งมีพิษร้ายอย่างแน่นนอน สัตว์ย่อมเกิดความ
เคียดแค้น และเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ย่อมมี
สารพิษขึ้นและเจ็บปวดอยู่ในเนื้ออย่างแน่นนอน กิน
เข้าไปแล้วจะมีอะไรบำรุงอีกหรือ? อันตรายเป็นจริง

48 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ข้อที่ 2. ปัจจุบันวิทยาศาสตร์การแพทย์ค้นพบว่า ภายใต้อวัยวะจุลทรรศน์ที่ส่องลงบนเนื้อสัตว์ จะพบจุลชีพชนิดต่างๆ จุลชีพร้ายเหล่านี้เมื่อเข้าไปในร่างกาย ก็มีผลไม่น้อยต่อร่างกายอย่างเบาๆ ก็ทำให้เกิดความเจ็บป่วยอย่างหนักๆ ก็ถึงแก่ชีวิต ในเนื้อหมูเนื้อวัวมีเชื้อหนอนเป็นเส้นๆ อยู่ไม่น้อย ดังนั้นจากการสำรวจของประเทศสหรัฐอเมริกา เชื้อหนอนเส้นของคนที่เป็นได้ ตีตมาจากเนื้อหมู และเนื้อวัว ๙๐% และยังตรวจพบว่า วัวควายที่เป็นโรคปอดมีกว่าครึ่ง และสาเหตุคนเป็นโรคปอด ก็ตีตมาจากเนื้อวัวเป็นส่วนใหญ่ ในโรคท้องเสีย (อหิวาต์) เชื้อนี้ได้รับจากเนื้อหมูในประเทศอังกฤษ มีโรคลมอาการปวดมาก

สมัยก่อนคิดว่ามาจากพิษเห็บ แต่ปัจจุบันพบว่ามาจากบริเวณเนื้อสัตว์มาก และยังพบอีกว่าพวกบริเวณเนื้อ มักเป็นโรคเบาหวาน การสูบฉีดของเลือดไม่ดี เป็นผลทำให้สมองผิดปกติ ซึ่งทำให้เกิดการชักขึ้น เป็นลมหมดสติไป การบริโภคเนื้อได้ลดสารต่อต้านโรคมะเร็ง จึงเกิดเป็นมะเร็งกันมาก บริโภคเนื้อดื่มเหล้ามากไป เกิดโรคไตอักเสบได้ง่าย

เอาเถอะ! ข้าจะไม่พูดเรื่องการแพทย์กับท่านมากนัก ข้าเพียงแต่อยากให้พวกท่านได้รู้ว่าปัจจุบันมีความจริงมีหลักฐานที่พิสูจน์กันได้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า การบริโภคเนื้อมิโทยอย่างแน่นนอน มิใช่พูดลอยๆ โดยไม่มีหลักฐาน ในฤดูร้อนเนื้อก็เน่าเสียได้ง่าย พูดไปพูดมาไม่พนักินเนื้อมิอันตรายมาก ซึ่งเป็นเรื่องพื้นๆ ไม่จำเป็นต้องพูดมาก เนื้อที่เกิดหนอนขึ้นเป็นประจำนี้ ก็เข้าไปในปากของเราทุกๆ วันระวังเถอะ สักวันหนึ่งก็จะเจอดีขึ้นน่ากลัวจริงๆ!

ข้าจะพูดเกี่ยวกับการกินเนื้ออีกครั้งหนึ่ง การกินการดื่มมีปัจจัยที่สำคัญคือ เพื่อการดำรงชีวิต ดังนั้นอาหารที่เรารับประทาน จำเป็นต้องสรรหาสิ่งที่มีคุณค่าด้านพลังงาน สิ่งควรรู้ก็คือพลังงานที่ได้เป็นพลังงานจากดวงอาทิตย์ ซึ่งเป็นพลังงานความร้อน ภายใต้อากาศนี้ก็มีเพียงธัญพืชที่เติบโตภายใต้แสงอาทิตย์ สามารถดูดซึมพลังงานได้มากที่สุด และสามารถให้พลังงานสูงสุดก็คือ**พืชพวกให้เมล็ด**

ถ้าหากเราแยกธาตุต่างๆ จากเนื้อสัตว์เราจะพบกรดอะมิโน แลคโตด และเกลือแร่ต่างๆ พวกพืชที่ให้เมล็ด เช่น ข้าว ข้าวสาลี และถั่วต่างๆ

50 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ก็มีธาตุต่างๆ เหล่านี้อยู่ครบถ้วน แถมยังมีกรดอะมิโนซึ่งเป็นพวกโปรตีนถึง ๔๐% มากกว่าในเนื้อสัตว์เสียอีกซึ่งมีเพียง ๒๐% เท่านั้น โปรตีนในเนื้อสัตว์ย่อยง่าย เนื่องจากโครงสร้างประกอบการขึ้นเป็นเนื้อของสัตว์ และมีคุณค่าต่ำกว่า ในการให้ความเจริญเติบโตแก่ร่างกาย เมื่อเปรียบเทียบความใหม่กว่า ดีเลวระหว่างโปรตีนของพืชกับเนื้อสัตว์แล้ว ท่านก็จะเห็นได้อย่างกระจ่างชัด! อาหารการกินของเราที่จริงควรเลือกจากใหม่สดมิใช่หรือ ภายใต้ฟ้าดินนี้ การเจริญเติบโตของธัญพืชอาศัยแสงอาทิตย์ ฝนฟ้าซึ่งบริบูรณ์พอในการเลี้ยงชีวิต ไม่จำเป็นต้องไปกินของเก่าที่เน่าเปื่อยง่าย และไร้คุณค่าอย่างเนื้อสัตว์นั้นเลย!

ถ้าหากเปรียบเทียบ การกินเจกับกินเนื้อแล้วละก็ เราจะเห็นความแตกต่างได้หลายๆ อย่างเช่น คนกินเจจะมีอายุยืนยาวกว่า พวกกินเนื้อสัตว์จะอ่อนแอง่าย การบริโภคเนื้อสัตว์ก่อให้เกิดการระคายเคืองมากกว่าการกินเจ พวกกินเจจะมีประสาทที่สดชื่น การบริโภคเนื้อประสาทจะชุ่นเครียด ผู้กินเจจะมีสมองที่ฉับไว ส่วนผู้บริโภคเนื้อสมองจะทื่อทึบ กินเจจะมีพลังวัง

ชายาวนาน เลือดจะสดใส ทำให้มีความต้านทานโรคสูง ผู้บริโภคเนื้อปลังวังชาจะน้อย และเส้นเลือดจะชุ่มชื้นและทำให้เจ็บป่วยง่าย ในการแข่งขันกีฬานานาชาติ ผู้ที่ได้รับชัยชนะส่วนใหญ่จะเป็นผู้บริโภคพืชผัก ซึ่งก็เป็นหลักฐานยืนยันได้ เราจะพบว่าผู้ที่สามารถตั้งตัวได้ ไม่ว่าส่วนบุคคลหรือส่วนรวม ส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ไม่มียาเสพติด อารมณ์รุนแรงคนโบราณกล่าวได้ดีว่า “ผู้บริโภคเนื้อคนชั้นต่ำ” ถ้าหากเราจะเป็นคนที่มีสง่าราศีดีละก็ ต้องจัดการบริโภคเนื้อเสีย หันมากินเจมันไม่เพียงแต่มีประโยชน์สูงสุดต่อร่างกายเท่านั้น มันยังก่อให้เกิดสันติสุขอันไร้ขอบเขตของจิตใจด้วย

๕.ตอนนี้เป็นบทสุดท้ายแล้ว ข้าเป็นพุทธศาสนิกชน ข้าใคร่ขอวิจารณ์เกี่ยวกับศีลข้อห้ามการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มิใช่มีเพียงแต่ศาสนาพุทธเท่านั้น มันเป็นหลักข้อสำคัญที่มีอยู่ในธรรมของหลักศาสนาอื่นๆ ไป เป็นหลักปฏิบัติที่สำคัญของมนุษยธรรม ด้วยศาสนาพุทธมีข้อห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มีเหตุผลที่เคร่งครัด ไม่ว่าศีล ๕ ศีล ๑๐ หรือศีล ๒๒๓ หรือศีลโพธิสัตว์ ต่างก็มีศีลห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นข้อแรกด้วยกันทั้งนั้น

ถ้าพร้อมที่จะก่อกุศล ต้องเริ่มจากศีลข้อนี้
อันว่าผู้คนในโลกนี้ ทุกๆ คนก็ล้วนแล้วแต่บริโภค
เนื้อกันทั้งนั้น และก็ไม่ได้รับโทษเพิ่มอะไรเลย
จะไปกลัวอะไรกัน? เฮ้อ! คนที่มีใจแบบนี้ ก็ไม่
ต้องไปถามอะไรเขาอีกแล้ว ลองพิจารณาจาก
พื้นจิตของพวกเขา ถ้าหากปล่อยปะละเลย
ศีลข้อนี้ เรื่องเกี่ยวกับชีวิตก็ไม่อยู่ในสายตา
เช่นกัน แหมนอนเราต้องเข้าใจการห้ามฆ่า และ
การคุ้มครอง ซึ่งต้องมีอยู่ในทุกตารางนิ้วของ
จิตใจ โดยไม่ต้องคำนึงว่า ช้างนอกจะมีกฎการ
ห้ามฆ่าหรือไม่?

หากไม่ถือโอกาสนี้ ทดสอบพื้นจิตตนให้แฉะ
เมตตาจิตออกไปละก็ สักวันหนึ่งโอกาสนี้จะสูญ
ไปเมื่อถึงเวลานั้นหน้าตาเปลี่ยนไป(เกิดเป็นสัตว์)
แม้จะมีร่างกายก็จะทำอะไรได้? แม้จะมีหูมีตา
ก็ไม่สามารถจะเห็นจะได้ยินได้ แม้มีความในใจ
ก็ไม่สามารถจะเปิดเผยออกมาได้ ท่านทั้งหลาย!
อย่าคิดว่ามีอายุยืนได้ถึงร้อยปี ชั่วพริบตาที่จะ
เปลี่ยนชาติกำเนิด คิดแล้วใจหาย! ทุกคนรู้เพียง
ว่าชาตินี้ข้าเกิดมาเป็นคน หารู้ไม่ว่าชาติที่แล้วมา
ได้เกิดเป็นสัตว์อื่นประเภทไหนบ้าง แล้วชาติต่อไป
ข้างหน้าจะไปเกิดเป็นอะไรอีกเล่า?

ดังนั้น พระพุทธเจ้าจึงกล่าว “สัตว์ที่ถูกฆ่า ตายในชาตินี้ ก็เป็นญาติมิตรของข้าในชาติก่อน” กล่าวอย่างเชือดเฉือนที่สุด มิได้กล่าวเท็จ พุทธพจน์ที่ว่า “คนมีความคิดความจำดุจผืน นากุศล และอกุศลที่เกิดขึ้น เป็นเมล็ดพันธุ์ หากมีจิตคิดฆ่าเกิดขึ้น เมล็ดพันธุ์นี้ก็จะฝัง เข้าไปในผืนนาแห่งความคิด ความจำ กลายเป็นเคราะห์กรรม ที่ต้องเวียนเกิดเวียนตาย ไปตลอด” สรรพสัตว์ที่ถูกฆ่า ก็จะทำให้เกิดความ เคียดแค้นขึ้น ก็จะถูกฝังเข้าไปในผืนนาแห่งความคิด ความจำนี้ กลายเป็นวงจรกรรมที่เคียดแค้นไป ตลอดไม่มีสิ้นสุด ชาติแล้วชาติเล่า

ด้วยกฎแห่งกรรมนี้ จะตามล้างตามสนอง ซึ่งกันและกัน โดยไม่มีเวลาที่จะสิ้นสุดลง พระแห่งสรรพท่มกล่าวว่า “ข้าร้องต่อผู้คนว่าไม่ กล้าบังคับเจ้ากินเจ แต่จะเตือนเจ้าห้ามฆ่าสัตว์ ครอบครองที่ไม่ฆ่าสัตว์ เทวดาคุ่มครองเคราะห์ กรรมลบล้างไปอายุยืนยาว ลูกหลานกตัญญู ทุกสิ่งเป็นสิริมงคล” ซึ่งไม่อาจกล่าวได้หมด คำพูดที่กล่าวมานี้ ไม่ใช่เอาใจคน ความจริงเป็น กฎแห่งกรรมอะไรคือกฎแห่งกรรม ข้าจะกล่าว เป็นการปิดท้ายรายการนี้!

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ล้วนแล้วแต่
เป็นผลของกรรมเกี่ยวข้อง การเกิดการตายใน
ชีวิตของคนเรานั้น บุญมากหรือบุญน้อยเจริญรุ่ง
เรืองหรือเสื่อมลง อยู่ในประเทศหนึ่งหรือที่ที่หนึ่ง
ที่เจริญหรือเสื่อมลง มิใช่เกิดขึ้นโดยการบังเอิญ
และไม่ใช่เกิดจากการว่างเปล่า ดังคนโบราณ
กล่าวว่า สังสมบุญกุศลเป็นสิริมงคลเหลือล้น สัง
สมอกุศลรับเคราะห์กรรมเหลือล้น คำว่าสังสม
กับเหลือล้นก็เป็นธรรมชาติของกฎแห่งกรรม แล้ว
ธรรมข้อนี้กับกฎการคำนวณเหมือนกัน หนึ่งบวก
หนึ่งต้องเป็นสอง สามคูณสามย่อมได้เก้า ซึ่งได้
ผลลัพธ์ที่แน่นอน เมื่อมีเหตุดังนี้ก็ต้องมีผลดังนี้
เนื่องจากเหตุที่มีอยู่ ผลที่ได้ย่อมปรากฏปริมาณ
ของผลที่ได้ย่อมสมดุลงกับเหตุที่มีอยู่ ด้วยเหตุผล
ง่ายๆ ของกฎแห่งกรรมนี้ หวังว่าผู้คนคงเข้าใจ
เหตุและผลที่สับสนก็ไม่อาจเข้าใจได้ เหตุอัน
หนึ่งที่ปลุกลงไปไว้แล้ว เมื่อถึงเวลาหากไม่สนอง
ตอบมาให้นั้น ย่อมต้องมีเหตุการณ์อื่นสร้างไว้
ปะปนเข้าไป แต่ก็ไม่พ้นการสนองตอบให้เช่น
เดียวกัน ทำให้เหตุผลอันนี้ไม่ใช่เหตุผลอัน
เดียวกัน แต่กลายเป็นเหตุและผลหลายๆ อัน
สับสนกันเท่านั้นแหละ การเปลี่ยนแปลงสับสน

ร้อยแปดของคนในโลกนี้ ก็กับการเปลี่ยนแปลง
ร้อยแปดของใจคนนั้น มีการเกี่ยวพันสนองตอบ
ซึ่งกันและกัน ดังนั้นในช่องทางเกิดทั้งหกช่อง
ทางนั้น จึงมีสภาพต่างๆ ปรากฏขึ้น เนื่องจาก
เหตุการณ์ความนึกคิดของจิตใจคนนั้น ไม่เคย
หยุดยั้งเลย จึงเกิดมีผลดีและผลร้ายสนองตอบ
ซึ่งกันและกัน

ดังนั้น กรรมดีหรือกรรมร้ายที่สนองตอบ
ก่อนหลัง ล้วนมาจากเหตุการณ์กระทำที่เปลี่ยน
แปลง จะเปลี่ยนตามไปด้วย เหตุของกรรมเมื่อ
มีโอกาสเปลี่ยนไปตามกาลเวลา ผลการตอบ
สนองก็เปลี่ยนไปตามกาลเวลา ถึงแม้การเปลี่ยน
แปลงนั้น จะมีการสืบสนแต่เหตุและผลเปรียบ
เสมือนเจ้าหนี้มาทวงหนี้ ฝ่ายใดมีกำลังกว่าก็
ดึงเอาไปก่อนเท่านั้น ดังคำที่ว่า **ชั่วหรือดีย่อม
ตอบสนองในที่สุด** เพียงแต่จะเร็วหรือช้าเท่านั้น
เหมือนปลูกแตงย่อมได้แตง ปลูกถั่วย่อมได้ถั่ว
เป็นลสิ่งแน่แท้ที่สุด

เนื่องจากพระพุทธเจ้ามีทิพยเนตร ส่องได้
ทั่วทุกทิศแจ้งทะลุทั้งสามโลก ไม่มีสิ่งบดบัง
จึงกล่าวว่า การตอบสนองตามกฎแห่งกรรม
ล้วนยึดหลักที่แท้จริง เนื่องจากพระพุทธเจ้า

56 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ทรงแลเห็นอย่างนั้น เนื่องจากได้หลุดพ้นจาก
กาลสมัย ไกลสุดถึงความเป็นมาของเคราะห์
กรรม เห็นได้ชัดเจนเหมือนเราแลเห็นสิ่งของ
ต่างๆ ต่อหน้าต่อตา แต่ตาเนื้อของเราเห็นเพียง
สิ่งของที่วางอยู่ต่อหน้าเท่านั้น ซึ่งไม่สามารถเห็น
เหตุผลที่อยู่เหนือกาลเวลา ตาเนื้อแลเห็นสิ่งของ
ไม่ว่าจะชัดเจนเพียงไร ถ้ามีกระดาษมาคั่นกลาง
ก็ไม่สามารถเห็นของได้อีกแล้ว อย่างว่าเหตุผล
ที่อยู่เหนือกาลเวลาเลย ยิ่งไม่ต้องพูดถึง เนื่อง
จากสรรพสัตว์อยู่ในวัฏสงสาร เวียนตายเวียน
เกิดติดต่อกันไป ความจำกัดก็เปลี่ยนแปลงไป
ชั้นหับดับัง เหมือนกระดาษบังตา รู้แต่ชาตินี้
ชาติที่แล้วหาไม่รู้ เราควรรู้ว่า ปัญญากับความ
รู้นั้นต่างกัน ปัญญาเกิดจากบรรลุนิพพาน
ฉายส่องไม่มีดับัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นใน
โลกนี้ ไม่มีที่ไม่รู้เรื่องของความรู้ จะเป็นเรื่องที่
มีขอบเขต เป็นเรื่องธรรมดาที่สามารถจะตรึก
ตรองนึกคิด ซึ่งคนธรรมดาสามารถมองเห็น
จับต้องได้ และคิดถึงได้ ปัจจุบันนี้ความรู้ทั้ง
หลายนี้ เช่น วิทยาศาสตร์ วิชารักษา เรา
เป็นพุทธศาสนิกชน ที่ศรัทธาไม่มีข้อขัดแย้ง
ยังต้องยินดีส่งเสริมด้วยซ้ำ!

ถ้าหากคิดจะเอาความรู้ มาตำหนิพุทธ ศาสนา ดีคุณค่าของพุทธพจน์ หรือกล่าวร้ายต่อ พระธรรมซึ่งไม่สมควร และไม่มีความสามารถ ด้วย พวกเราเข้าใจหลักของวิทยาศาสตร์ ซึ่งหนัก ไปทางด้านพิสูจน์ได้ จึงจะเชื่อถือ แล้วเอาวิธีการอะไรพิสูจน์ล่ะ? ก็คงไม่พ้น อวัยวะทั้งห้า บนใบหน้าไปพิสูจน์ใช่ไหม? วิธีพิสูจน์จะละเอียดแค่ไหน ก็ไม่พ้นจากอวัยวะทั้งห้านี้ ขอลาถาม หน่อยเถอะว่า อวัยวะทั้งห้านี้เชื่อถือได้แค่ไหน? ตัวอย่างอุจจาระ คนจะรู้สึกเหม็นจนไม่อยากเข้า ใกล้ แต่สุนัขสามารถกินได้ จะพบว่าสิ่งที่ใช้ชิม รสก็ไม่สามารถเป็นมาตรฐานได้ แล้วรอยเท้า ที่คนเดินผ่านไป สุนัขสามารถดมตามกลิ่นได้ แต่คนมีความสามารถไหม? ที่เหลืออีกมากมาย ก็เช่นเดียวกัน

เมื่อมองดูแล้ว คำถามคำตอบของ วิทยาศาสตร์ ก็ล้วนอาศัยอวัยวะทั้งห้าไปค้นคว้า จะมีความสามารถไปเสียทุกอย่าง ใครเชื่อ ก็บ้าละ? ถ้าเราถอยหลังมาพูดว่า เชื่อถือ วิทยาศาสตร์ที่ค้นคว้ามานั้น เป็นสิ่งที่แน่แท้ แต่ว่าฟ้าดินกว้างใหญ่ไพศาล สภาพของคนนั้น เล็กจนไม่อาจเทียบกันได้ ยิ่งความคิดเห็นของ

ที่มีมายังมีขอบเขตจำกัดเหลือเกิน แถมด้วย
ความคิดเห็นอันจำกัดแค่นี้ ยังยึดมั่นเชื่อถือไม่
ได้ด้วย? ฉะนั้นจึงต้องใช้ปัญญาธรรมจึงจะยืน
ย่นได้ และให้ความสว่างแจ้งถึงกฎเกณฑ์ของ
ทุกอย่างในโลกที่เกิดขึ้นมา หากใช้เอาแต่ความรู้
จะทำได้ไม่นาน

ยังมีคนอีกจำนวนหนึ่ง ที่ไม่ยอมเชื่อ
กฎแห่งกรรมก็ยังคงยึดถือหลักของวิทยาศาสตร์
ที่ต้องพิสูจน์ได้จึงจะเชื่อ แต่ถ้าพูดถึงการพิสูจน์
ไม่ควรเพียงพิสูจน์โดยหูและตาเท่านั้น ควรจะ
เชื่อผลพิสูจน์จากส่วนรวมที่กว้างใหญ่ หลักฐาน
ก็ควรเอาคำกล่าวอ้างของนักปราชญ์ ตั้งแต่
โบราณจนถึงนักปราชญ์ปัจจุบัน มาเป็นหลัก
ฐานถึงจะถูกต้อง ตั้งแต่โบราณมาหลักฐาน
มากมายก่ายกองให้เราได้เห็น ถ้าหากยังเหลือ
ข้อสงสัย ยังต้องรอให้ตนเองไปพิสูจน์ค้นพบ
แล้วจึงจะเชื่อ แม้จะมีหลักฐานยืนยันแล้ว ก็ยังมี
ข้อสงสัยไม่ยอมเชื่อขึ้นหรือ? พระอึ้งกวงกล่าวว่า
“การสนองของกฎแห่งกรรม มีมากมายในคัมภีร์
น่าเสียดายที่นักปราชญ์ไม่ยึดถือ เป็นเรื่องเกิด
เรื่องตาย

ดังนั้นการได้เห็นก็ถือว่าไม่เห็น เพราะฉะนั้น

ความเจ็บปวดของสัตว์ โดย สี่อู่เจ๋ง 59

ผู้ที่มีพื้นฐานบุญกุศลดีอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานจึงจะยอมเชื่อถือ ส่วนพวกที่มีบาปหนักถึงแม้มีหลักฐานก็ตามก็ยังไม่เชื่อถือ แต่จะเชื่อหรือไม่เป็นเรื่องแต่ละคน หลักฐานก็ยังเป็นหลักฐานกรรมตามสนองเป็นของจริงที่แน่แท้ ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อแล้วไม่ยอมรับ แล้วจะสามารถเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ได้ ชาวบ้านส่วนใหญ่เห็นเป็นเรื่องยุ่งยากเฉพาะหน้า ในที่สุดก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงผลกรรมที่ก่อไว้ได้นานาถจริงๆ

หนังสือร้องทุกข์ ของสัตว์เดรัจฉาน

เจ้าแม่ถือนังสรีรติ อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต
เอามาเซ่นไหว้

ประวัติเจ้าแม่เป็นชาวเมืองมีจิต อำเภอบัวชุม มณฑลชกเฮียน ในสมัยราชวงศ์ซ่ง ชื่อฮึงมิก แซ่ลิ้ม ตั้งแต่เล็กก็กินเจสวดมนต์ไหว้พระ ฝึกฝนความเพียรจนบรรลุนิพพาน ได้รับราชโองการจากเง็กอ้วงฮ่องเต้ ให้เป็นเจ้าแม่แห่งสรวงสวรรค์ โดยปกติมักอวตารมาช่วยชาวประมงอยู่เป็นนิจ ด้วยเหตุฉะนั้นชาวเมืองทางมณฑลตะวันออกเฉียงใต้ จึงนับถือยิ่งนัก เจ้าแม่มีความเมตตากรุณา ผู้สวดอ้อนวอนมักจะได้รับการช่วยเหลือ มีปรากฏเป็นหลักฐานสืบทอดกันมานับร้อยๆ ปี จึงเป็นที่นับถือของชาวประมงทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ชาวประมงจึงเซ่นไหว้และนับถือเป็น “เจ้าแห่งท้องสมุทร”

หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน 61

ไม่กี่ปีมานี้ ด้วยการปกครองของรัฐบาล
ได้หวั่น ทำให้เศรษฐกิจเจริญรุ่งเรืองประชาชน
มั่งมีศรีสุข ถึงแม้วิทยาศาสตร์ก้าวหน้าก็ตาม
แม้แต่ชาวเมืองที่ไม่ได้เป็นชาวประมง ก็พากัน
เคารพนับถือมากมายนับไม่ถ้วน เนื่องจาก
คมนาคมสะดวก ศาลเจ้าทุกแห่งจะมีพวกนับถือ
ไปกราบไหว้มากมาย โดยเฉพาะวันคล้ายวัน
เกิดในวันที่ ๒๓ เดือนสาม ของปฏิทินจันทรคติ
จะคลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมาย

อย่างไรก็ตาม พวกที่นับถืออย่างจริงจัง
ก็ยังมีคามผิดพลาดที่มหันต์อยู่อันหนึ่ง นั่นก็
คือเมื่อเจ้าแม่ยังมีชีวิตอยู่ **เจ้าแม่ถิ๋มมั่งสวี่ตี**
แต่ปัจจุบันพวกสาธุชนก็ยังคงฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเอา
สัตว์ไปเซ่นไหว้เจ้าแม่ แม้จะได้รับการเซ่นไหว้
เช่นนี้ แต่เจ้าแม่รับไม่ได้ยังไม่พอ เจ้าแม่ทุกชีโคก
หลั่งน้ำตา สงสารสัตว์เหล่านั้นที่ถูกฆ่า อันนี้เป็น
นิสัยที่สืบทอดมา และก็ไม่มีใครแนะนำชักจูงให้
ใช้ดอกไม้สด และผลไม้มาเซ่นไหว้ก็พอ

เนื่องจากเจ้าแม่มีมหาเมตตากรุณา ช่วย
เหลื่อมวลมนุษย์มากมาย ให้พ้นจากเคราะห์
กรรม ถ้าหากพวกเราจะตอบแทนบุญคุณเจ้า
แม่ นับถือเจ้าแม่ละก็ พยายามทำความดีก่อ

กุศล ช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยสังคม จึงจะเป็นที่
ต้องประสงค์ ประกอบความเพียร และกินเจ
ถ้าจะมาราบไหว้ที่ศาลเจ้า ก็ควรกินเจอบริ
ให้สะอาด จิตใจผ่องใส สรรวมมารยาทเพียง
ค่านับหรือไหว้ หรือคุกเข่าไหว้ก็ตาม จิตใจเต็ม
ไปด้วยความนับถือ เท่านั้นก็เป็นการเพียงพอ
แล้ว ทำไมต้องตัดชีวิตสัตว์มาเช่นไหว้? หรือ
พวกที่อยากจะขอความเมตตาให้ช่วยเหลือเพียง
รูปเทียนดอกไม้ และผลไม้แล้วนั่งอธิษฐาน
แสดงความในใจ เจ้าแม่ก็จะรับรู้ ก็เป็นการ
เพียงพอแล้ว ทำไมต้องฆ่าสัตว์อีกเล่า? หากว่า
ระลึกถึงบุญคุณ เมื่อเข้ามายังศาลเจ้าแล้ว
กล่าวถวายสิ่งที่ดีปฏิบัติ คุณธรรมที่สร้างไว้
กราบเรียนต่อหน้าเจ้าแม่ ก็จะเป็นที่ชื่นชมของ
เจ้าแม่มาก? ดีกว่าต้องเสียเงินเสียทองไปซื้อ
กระดาษเงินกระดาษทองมาไหว้เจ้าแม่ ซึ่งท่าน
ไม่ได้ใช้?

หากจะฉลองวันคล้ายวันเกิด ของเจ้าแม่
ยิ่งไม่ควรฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นอันขาด มีประวัติ
กล่าวว่า ตอนเจ้าแม่มีชีวิตอยู่ในโลกเป็นลูกที่
กตัญญูมาก วันลาโลกของแม่ จะต้องสวดมนต์
สักการบูชาพระ เพื่ออุทิศกุศลให้พ่อแม่มีอายุยืน

ยาว แต่ทุกวันนี้ เมื่อถึงวันคล้ายวันเกิดเจ้าแม่ มีการฆ่าสัตว์เป็นการใหญ่ เป็นวันที่สูญเสียชีวิต สัตว์ แล้วเอาสัตว์นั้นมาไว้บนโต๊ะบูชา เพื่อขอพรให้อายุพ่อแม่ยืนยาว หรือขอพรกับเจ้าแม่ หรือเอามาแก้บนต่อเทพเจ้า ยิ่งดูน่าเศร้าสลด แม่แต่มีคนน้อยตัวหนึ่งที่ไร้ปัญญา เจ้าแม่ก็ยังเมตตาไม่ถือโทษ เจ้าแม่ผู้มีมหาเมตตาจะไม่เศร้าสลดใจได้อย่างไร? กับการกระทำข้างต้นนี้

เจริญพร! สวรรค์อยากเอ๋ยแต่ไม่มีวิจิตรอยาก พุดก็ไม่มีเสียง มีใครรู้บ้างไหมว่าวันคล้ายวันเกิด เจ้าแม่เพ่งมองมายังเบื้องล่างสรรพสัตว์ไม่ยอมฝึกฝนความเพียร เอาแต่เล่นเพลินมดมดุนเงินทอง ไม่สะสมบุญบารมี ตรงกันข้ามก็เอาแต่ **ขอให้พระช่วยเหลือ** หรือถามหมอดูว่านวย ไม่หยุดหย่อน สูญเปล่าไปชั่วชีวิต ตกอยู่ในทะเลทุกข์วนเวียนไม่จบ ตอนนี้จิตของเจ้าแม่คงทุกข์โศกยิ่งมิใช่หรือ? และยังได้เห็นวันคล้ายวันเกิดของตนเอง ผู้คนกลับสร้างบาปก่อเวรหนักยิ่งขึ้น (ฆ่าสัตว์เอามาเซ่นไหว้) ชาวบ้านไม่เข้าใจ **“กฎแห่งกรรม”** กันเลย ตรงข้ามซากสัตว์บนโต๊ะบูชา เอามาขบถต่ชีวิต เจ้าแม่ก็ได้แต่เศร้าเสียใจหลังน้ำตาคมิใช่หรือ?

64 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ดังนั้น จึงใคร่วิงวอนผู้คนที่อยากกราบ
ไหว้เจ้าแม่ จงประพฤติแต่กรรมดี อ้อมอกสวรรค์
แผ่กรุณา โดยเฉพาะผู้ที่ตอบแทนเจ้าแม่
ควรประพฤติดีต่อสังคม สร้างคุณงามความดี
ตัดโลภ โกรธ หลง เคารพฟ้าดิน เคารพเจ้า
เทวดา เคารพพ่อแม่ เคารพบัณฑิต ต้องไม่พูด
กล่าวร้าย พูดแต่ความดี อย่าพูดปลิ้นปล้อน
อย่าพูดล่อลึงใจ จงพูดแต่หลักธรรมดั่งเตือนให้
ผู้อื่นประพฤติดี รักษาศีล ประกอบความเพียร
ถ้าจะสร้างบุญบารมี ก็จงบริจาค ข้าว โรงศพ
สร้างสะพาน สร้างทาง ซ่อมสร้างศาลเจ้า
วัดวาอาราม สร้างพระ พิมพ์หนังสือธรรมะ
บริจาคทรัพย์อย่าซีหนียว ออกแรงก็ไม่บ่น
ไม่คิดให้ผลตอบแทน ไม่ต้องให้คนรู้ ทำบุญอยู่
ตลอด ถ้าหากอวยพรให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ก็ใช้แต่
มังสวิรัต เช่น ขนมท้อ เส้นหมี่ ผลไม้ ถ้าหากใคร
ใช้สัตว์ ก็ใช้ถั่วทำรูปจำลองร่างสัตว์ ไม่ควรฆ่า
สัตว์ต่างๆ เหล่านี้ แม้จะไม่ขอพรสวรรค์ก็บันดาล
ให้ เจ้าแม่ก็คุ้มครองด้วย

ถ้าหากจิตศรัทธา ก็ใช้**อาหารเจและผลไม้**

ถ้าหากท่านอยากจะเลี้ยงแขก ที่กินเจ
สักคนหนึ่ง แต่ท่านก็เอาอาหารเนื้อสัตว์มาเลี้ยง

หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน 65

ท่านลองคิดดูซิว่า แยกผู้นั้นจะกล้ากินหรือ? การกระทำเช่นนี้จะมีความเกรงใจหรือไม่?

เหตุผลก็เช่นเดียวกัน ถ้าหากเธอรู้ว่า เจ้าแม่เป็นผู้ถือมั่งสวัริติ แล้วเราเอาอาหาร เนื้อไปเช่นไร? เธอคิดว่าเจ้าแม่จะรับหรือ? แล้วเรายังนับว่าเคารพนับถือหรือ? แต่ก็มีคนพูดว่า ลูกศิษย์ลูกหาของเจ้าแม่อาจกินเนื้อ แต่ชื่อที่เราเช่นไรก็คงเป็นชื่อของเจ้าแม่ มิใช่หรือ? ดังนั้น “**ถ้าหากเป็นเทพเทวดา ก็ต้องไม่เสพเนื้อสัตว์**” เทพเทวดาที่เที่ยงธรรม ย่อมพอใจลูกศิษย์ลูกหากราบไหว้แต่ของเจ งดเว้นการฆ่าสัตว์ เพื่อตอบแทนฟ้าดินที่รักทุกชีวิต เมื่อเจ้าแม่ถือเจ ลูกศิษย์ลูกหาย่อมได้รับการขัดเกลา อบรมบ่มนิสัยจากเจ้าแม่มานานแล้ว ก็ย่อมไม่ชอบเสพเนื้อ มิฉะนั้นจะได้รับเป็นลูกศิษย์เจ้าแม่หรือดั่งนั้น เมื่อเธอมีจิตศรัทธาจริงก็จงใช้อาหารเจไหว้พระ ย่อมได้รับการคุ้มครองจากพระแน่นอน

ถามไม่ตอบ เนื่องจากไม่ควรใช้ซากสัตว์

ประมาณ ๒ ปี ได้ยินเขาเล่าว่า ในหมู่บ้านฮกเฮงมีบ้านแซ่ฮึง เป็นครอบครัวที่ชื่อสัตว์ และประเพณีธรรมอันดีงาม มีแม่ผัวและลูกสะใภ้ ๒

66 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

คน ใช้อาหารเจไหว้พระ เนื่องจากในครอบครัว
มีคนกินเนื้ออยู่มาก ปีนั้นวันคล้ายวันเกิดของเจ้า
แม่ ลูกสะใภ้คนเล็กของตระกูลอึ้ง ได้เตรียมเปิด
โกไปไหว้เจ้าแม่ชุดหนึ่ง ไปไหว้เจ้าแม่ที่ศาลเจ้า
พอไหว้เสร็จก็เอาไม้ปวย (คือไม้คู่รูปร่างคล้าย
รูปไต่ฟ้าซึ่งมักวางไว้บนโต๊ะบูชา ใกล้ๆ กับกระ
บอกลีฉีมซี มีไว้ใช้ถามเจ้าว่าดีหรือไม่ดี
ได้หรือไม่ได้ โดยการโยนไม้คู่ขึ้นไปบนอากาศ
แล้วปล่อยให้ตกลงมายังพื้น ถ้าไม้ข้างหนึ่งหงาย
อีกข้างหนึ่งคว่ำ ก็ถือว่าเจ้าเห็นด้วย หรือว่าดี
หรือได้ แล้วแต่คำถามถ้าไม้ออกมาในรูปคว่ำ
ทั้งสองอัน แสดงว่าไม่ตอบ ถ้าไม้หงายทั้งคู่แสดง
ว่าไม่เห็นด้วย) ขึ้นมาทำท่าไหว้ แล้วก็ถามเจ้า
แม่ไปว่าของที่นำมาไหว้นี้ พอใจหรือไม่ ผล
ปรากฏว่าไม่ทรงตอบ แม้จะโยนสักกี่ครั้ง
ก็คงเหมือนเดิม เลยถามว่ากระดาษาเงินกระ
ดาษาทองน้อยไปหรือไม่? ก็ไม่ใช่ เพราะสี่เสา
เหล้ามาถวายใช่หรือไม่? ก็ไม่ตอบ หรือโกที่
นำมาไหว้เล็กไปหรือไม่? ก็ไม่ใช่ หรือเพราะของ
ที่นำมาไหว้น้อยไปหรือไม่? ก็ไม่ใช่ ถามไปถามมา
คิดไม่ออกจับพลัดจับตได้สำนึก ก็ลุกคิดขึ้นมาได้
เลยถามไปว่า “เป็นเพราะว่าศิษย์กับแม่ย่ากินเจ

แล้วนำอาหารสัตว์มาให้อ้ว เจ้าแม่ไม่พอใจใช้หรือ
ไม่ถ้าใช้ก็โปรดตอบ” พอถามเสร็จก็โยนไม้ปวย
ปรากฏว่าไม้คว่ำหางอัน แสดงว่า “ใช่” เธอ
รู้สึกกลัว เลยบอกว่า ถ้างั้นก็ขอภัยและคราว
ต่อไปจะงดอาหารเธอรู้สึกกลัว เลยบอกว่า ถ้างั้นก็ขอภัย และคราวต่อไปจะงดอาหารสัตว์มา
ให้อ้วจะนำอาหารเจมาให้อ้วดังนั้นสองปีที่ผ่านมา
ลูกสะใภ้บ้านแซ่ฮึง ก็นำแต่ของเจมาให้อ้ว

อาหารเนื้อสัตว์ หมูเห็ดเปิดไก่เต็มโต๊ะ

เจ้าได้รับแต่เพียงอาหารเจชุดเดียว

มีตระกูลแซ่จ้ง ในเมืองจ้งฮัว ตั้งแต่ ปู่
ย่า จนถึงลูกหลายต่างก็กินเจทั้งสามชั่วโคตร
ทั้งครอบครัวมีสุข บุญบารมีล้นฟ้า มีวันหนึ่ง
เป็นวันคล้ายวันเกิดของเจ้าองค์หนึ่ง ผู้คนนำ
หมู เห็ด เปิด ไก่ ไปให้อ้วกันเต็มโต๊ะไปหมด ยังกับ
แข่งขัน แสดงอวดกัน คุณนายจ้งไปที่หลัง เนื่อง
จากครอบครัวกินเจ ก็เลยใช้ถั่วลิสงทำเป็นรูป
สัตว์ต่างๆ กัน ชุดเล็กๆ หนึ่งชุดมาให้อ้ว ตอนนี
บนโต๊ะก็เต็มไปด้วยเปิด ไก่ ไม่มีที่จะวางได้ คน
เฝ้าศาลเห็นดังนั้น ก็เลยช่วยนำอาหารเจชุดนี้ไป
วางไว้เหนือโต๊ะ พอดีลูกสะใภ้ตระกูลจ้งมาถึง
แลเห็นว่า อาหารของบ้านตนเป็นอาหารชุดเล็กๆ

68 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เป็นที่สนใจของผู้พบเห็น ในใจรู้สึกไม่ค่อยสบายใจแต่ว่าไม่นานนักพอเจ้าเข้าทรงเขียนออกมาว่าในบรรดาของที่นำมาไหว้มากมาย เจ้าได้รับเพียงอาหารเจชุดเดียวเป็นของศิษย์ตระกูลจ้ง ทำให้บรรดาเทพเทวดาต่างยินดีเป็นอย่างยิ่ง

จากจุดนี้เอง ทำให้รู้ว่าเทพเทวดาไม่ต้องการให้ผู้คนฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ดีใจที่คนเอาอาหารเจมาไหว้ ดังนั้นที่ๆ เทพเทวดา อยู่จะปราศจากคาวโลก็๋ ก๊ยมพอใจ ความสะอาดของอาหารเจ เกลียดอาหารเหม็นคาวของเนื้อสัตว์

สารจากยมบาล

ผู้คนอย่าดูเพียงชาตินี้ชาติเดียว ควรพิจารณาว่ากฎแห่งกรรมนั้นมีจริงผลที่รับในชาตินี้สืบเนื่องจากการกระทำในชาติก่อน ดังนั้นผู้ที่ยากจน หรือมีโรคมาก ก็จงอย่าโทษฟ้าดินหรือคนอื่น ควรรีบสร้างบุญสร้างกุศล ผู้ที่มีบุญวาสนา ก็ยิ่งต้องรักษากุศล สะสมบุญบารมีอีก มิฉะนั้นพอมันบุญลง **เคราะห์กรรมมาถึงก็จะได้ลิ้มรสผลชั่วของตนเอง**

ตลอดชีวิตของคน ตอนที่ใกล้จะตายให้สังเกตอวัยวะทั้งห้า ว่าเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรร่างกายแข็งทื่อหรืออ่อนนิ่ม ใบหน้าปกติหรือไม่ จะได้ว่าผู้ตายจะไปสู่สุคติหรือลงสู่ขุมนรก ให้พิจารณาดูดังนี้ :

๑. ตอนตายใหม่ๆ ถ้าหากหน้าตาปกติ ร่างกายอ่อนนิ่ม สีหน้าเหมือนคนมีชีวิตอยู่ก็เนื่องจากได้บรรลุนิพพานดวงวิญญาณจะไปสู่สุคติ

๒. ตอนตายใหม่ๆ ถ้าหากร่างกายแข็งทื่อ หน้าตาซีดเผือดเหมือนคนตกใจ นั่นแสดงว่า

70 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

วิญญานได้ตกสู่รกแล้ว

๓. ถ้าตอนตายใหม่ๆ ร่างกายแข็งทื่อ หน้าต่านากลัวเพราะความตกใจกลัว ทำให้เนื้อกายเปลี่ยนไป ซึ่งเรียกว่าเปลี่ยนลักษณะ จะไปเกิดเป็นสัตว์สี่ชนิดด้วยกันเราก็รู้ได้จาก “ตา หู จมูก ปาก” เป็นทหารทั้งสี่ ที่ดวงวิญญานจะไปเกิด เพราะตามีน้ำตา หูก็มีขี้หู จมูกก็มีน้ำมูก ปากก็มีน้ำลาย เป็นทหารที่ไม่สะอาด ๔ ช่องทาง ดังนั้นเมื่อตายลงแล้ว ถ้าวิญญานออกจากทวารต่างๆ นี้ ชาติหน้าไปเกิดเป็นสัตว์สี่ประเภทคือ สัตว์เกิดจากรก เกิดจากไข่ เกิดเป็นสัตว์น้ำ และเกิดเป็นพวกแมลง

“ตา”

พวกที่หลงกามคุณมากเกินไป พอจวนจะตายดวงตาจะเบิกกว้าง วิญญานจะออกจากร่างทางทวารตา ชาติหน้าจะไปเกิดเป็นสัตว์ปีก (เกิดจากไข่) เช่น พวกนกต่าง ๆ อันได้แก่ นกเหยี่ยว นกพิราบ นกนางแอ่น ฯลฯ เป็นต้น พวกนี้ตาจะได้เห็นทั่วทั้งสี่ทิศ

“หู”

พวกที่ชอบฟังเรื่องราวไม่ดี เรื่องร้ายๆ
ต่างๆ มากมาย พอตายลงหูทั้งสองข้างจะชั้นขึ้น
วิญญาณออกจากทวารหูชาติหน้าก็เกิดเป็นสัตว์
ที่เกิดจากรก ได้แก่ ช้าง ม้า วัวควาย หูจะเข้าใจ
ภาษาคน ให้คนได้เรียกใช้สอย

“ปาก”

พวกที่กล่าวร้ายทำลายผู้อื่น พูดจาเสียด
สินินทา กล่าวหาเกินเลย ก่อนจะตาย ปากจะอ้า
กว้างไม่หุบ วิญญาณออกทวารปาก จะไปเกิด
เป็นพวกสัตว์น้ำ เช่น กุ้ง หอย ปู ปลา เป็นต้น
ปากจะลิ้มรสของเหม็นของสกปรก

“จมูก”

พวกที่ชอบหลงใหลกับกลิ่นหอม ชอบหา
เงินที่สกปรก ก่อนจะตายจมูกจะเบิกกว้าง
วิญญาณออกทางจมูก ชาติหน้าจะเกิดเป็นพวก
แมลง เช่น ยุง แมลงวัน มด หนอนต่างๆ เป็น
ต้น เพราะจมูกชอบดมของเหม็นที่สกปรก ชอบ
ออกชอบใจตนเอง พวกนี้เกิดในที่ชื้นแฉะ มีการ
เปลี่ยนแปลง เนื่องจากบาปหนักวิญญาณจะถูก
ตีแตกกระจายไปเกิดเป็นแมลงต่าง ๆ

72 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เวลาคนตายลง วิญญาณที่ออกทางทวาร
“ตา หู จมูก ปาก” นี้ ล้วนมีเคราะห์ร้าย
 มากกว่าเคราะห์ดี เนื่องจากทวารทั้งสี่เป็น
 ทวารสำรอก ที่คอยช่วยเหลือ “เจ้าของธาตุแท้”
 ถ้าหากใช้ทวารทั้งสี่ไปในทางที่ถูกต้อง ก็จะเป็น
“ผู้เที่ยง ตรงทั้งสี่” หากใช้ในทางตรงข้ามก็จะ
 กลายเป็น **“สัมหาโจร”** ซึ่งจะทำลายเจ้าของ
 ในเวลาปกติ ถ้าใช้ทวารทั้งสี่ในทางเลวร้าย
 พอตายลง วิญญาณก็จะออกทางทวารเหล่านี้
 โดยธรรมชาติ ทำให้ไปเกิดเป็นสัตว์ ต่างๆ ๔
 ประเภท

จากหน้าตาของผู้วางชนม์ ก็สามารถหยั่ง
 รู้ทางไปของเขา แต่ก็ต้องอาศัย เหตุต้นผลกระทบ
 และบาปบุญคุณโทษที่มีอยู่มาชำระคดีความจึง
 สามารถได้ผลที่ถูกต้อง แต่ส่วนใหญ่แล้วจากรูป
 ลักษณะก่อนตายก็สามารถที่จะรู้ได้ถึงที่ทางที่เขา
 จะได้ไปดีหรือร้ายอย่างไร

ดังนั้น ทิศทางหมุนเวียนของคนก็ขึ้นอยู่กับ
 ตัวของคนเอง ผู้ที่มีตาทิพย์ย่อมเห็นได้เองโดย
 ตลอด ขอให้ผู้คนเดินในทางตรง (**สร้างบุญกุศล**)
 อย่าเดินทางอ้อม (**ก่อกรรมทำเข็ญ**) ตอนจะจาก
 โลกนี้ไปจะได้เดินทางโดยสวัสดิภาพ

ภาพแห่งความเมตตา

ภาพความน่ารักของเพื่อน (เกิด แก่ เจ็บ ตาย)

หยุดการเข่นฆ่า กินเจกันเถอะ! สัตว์ก็มีหัวใจ

สัตว์ก็แสดงความรักได้

เขาก็ง่วงนอนเหมือนเรา

สัตว์เขามีครอบครัวน่ารัก

เขาก็เพื่อนเหมือนเรา

สัตว์ก็รักลูกเหมือนเรา

74 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

สุกรและ	มนุษย์นี้	มีชีวิต
ถูกลิขิต	จากกรรม	ที่ทำไว้
มีเจ็บปวด	มีกลัวตาย	มีจิตใจ
เหตุไฉน	จึงประหาร	ทุกวาระวัน
เป็นอาหาร	ของมนุษย์	สุดอรรอย
เพื่อบำรุง	น้ำย่อย	ช่างทฤทธัย
เป็นร่อยพัน	สรรพามา	พรรวัยกัน
แต่กรรมนั้น	ใครได้รับ	ไว้กับคน
ยามสิ้นชีพ	ทรมมา	หน้าอดสู
ต้องมาร้อง	เสียงเหมือนหมู	ดูสับสน
มีสภาพ	คล้ายสัตว์	ไม่เหมือนคน
กรรมให้ผล	ในชาตินี้	นี่ของจริง

บทกลอน:ประภาพรรณ เสน่ห์มิตร

ภาพแห่งความเมตตา 75

รักสัตว์ ไยจึงกินเนื้อสัตว์

สุกรไก่	แพะโค	กุ่มเบ็ดปลา
ต่างต้องมา	เป็นอาหาร	รับทานสิ้น
สัตว์ทั้งหลาย	ถูกฆ่าตาย	กายถมดิน
ช่างซาชิน	กินเลือดเนื้อ	ไม่เปื้อกัน
คนกับสัตว์	มีชีวิตร	รักชีวิ
ต่างก็มี	ความรู้สึก	มีไคกคัลย์
เปลี่ยนพฤติกรรม	การกิน	เสียใหม่พลัน
รับทาน	มังสวิรัตกัน	ไม่ก่อเวร

76 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

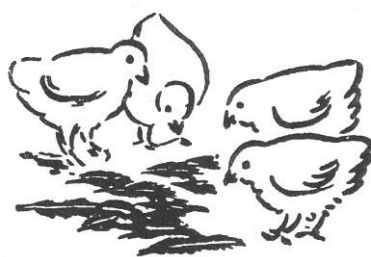

คำคืนอันเจียบเหงา

ทูกราตรี	มีไก่อ้วน	กันแข็งแซ่
ช่างเจียบแท้	ดีห้า	พาเปล่าเปลี่ยว
เจ้าคงเลือนนง	เพื่อนมิด	พันเล่มเทียว
เขาคงเคี้ยว	แกลัมสุรา	พาเพลิตเพลิน
เป็นเพราะว่า	คืนนี้	ส่งปีเก่า
สังหารเจ้า	ทุกคร้วเรือน	ไม่ขัดเขิน
ชีวิตสัตว์	น่าสงสาร	เสียเหลือเกิน
เพราะบังเอิญ	คนเห็น	เป็นธรรมดา
ถ้ามนุษย์	หยุดฆ่าสัตว์	ตัดชีวิต
เปลี่ยนความคิด	ที่ผิด	กันทั่วหน้า
รับทาน	มังสวิรัต	ชั่วชีวา
มีศีลห้า	บริสุทธิ์	หยุดสร้างกรรม

ชนของแม่

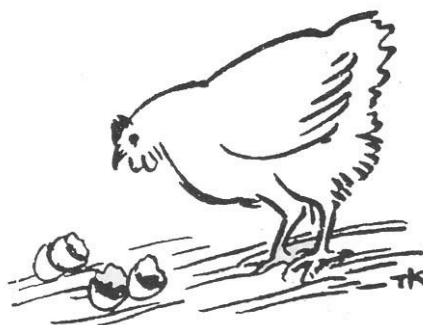

แม่เพ่งตลอด	ลูกนี้	สี่ชีวิต
คนอำมหิต	ปลิดชีวิต	แม่ดับสิ้น
เหลือแต่กอง	ชนไก่	บนพื้นดิน
ลูกจากรุ่น	แม่ได้	ไม่คลายจาง
ต่อไปนี้	จะมีใคร	กางปีกปก
ลูกมีอก	แม่อุ่น	ไม่เคยห่าง
โอ้แม่จ๋า	ลูกมีแม่	เคยนำทาง
ลูกอ้างว้าง	เพราะใครหนอ	เขาก่อเวร

ลูกแม่

ไอ้ลูกแม่	อยู่ไหน	ใครรู้บ้าง
แม่อ้างว้าง	ว่าเหว่	ถวิลหา
เคยกไข่	ด้วยยินดี	เสมอมา
อนิจจาเขา	เอาไปกิน	กันอึ้งใจ
เห็นเปลือกไข่	จำได้	ใช้ลูกฉัน
ทุกคืนวัน	เคยอดกก	และซัดไถ่
มีมือมาร	ประหารลูก	จากแม่ไป
มนุษย์ธรรม	อยู่ที่ไหน	ช่วยบอกที

ทุกข์ทรมานจนตาย

ความเจ็บปวด	รวดร้าว	ถูกเชือดคอ
จะร้องขอ	ความปราณี	ได้ที่ไหน
ต้องดำวอด	หลายนาที	จึงสิ้นใจ
ไอ้เป็ดไก่	ยามถูกเชือด	เลือดไหลนอง
ช่างเป็นภาพ	ที่เวทนา	น่าเศร้ารันท
โปรดตระหนัก	ภาพพจน์	สยดสยอง
เมื่อรับประทาน	สัตว์ทุกครั้ง	ควรตรึกตรอง
เขาทั้งหลาย	คือพี่น้อง	ร่วมโลกเรา

80 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ได้โปรด! ไร่ชีวิตฉันเกิด

เสียงทอดถอน	โหมน้ำ	พ่อโคเฒ่า
นั่งคุกเข่า	วอนเพชรฆาต	ขอชีวิต
มีดขาววับ	ระดับคอ	รอชีพปลิด
ในดวงจิต	ปวดร้าว	น้ำตาริน
เคยรับใช้	ไถนา	มานานปี
ไม่เคยมี	ความชอบ	ช่างลืมสิ้น
ต้องถูกฆ่า	เป็นอาหาร	ให้เขากิน
ชั่วชีวิต	วัวควาย	อาหารคน

รู้คุณไม่เบียดเบียน

คนในภาพ	เป็นชาวนา	กัลยาณจิต
ชั่วชีวิต	มีสัจจะ	จิตใจสูง
มีเมตตา	กรุณา	คอยชักจูง
ใจนั้นมุ่ง	แทนพระคุณ	การุณธรรม
เมื่อเยาว์วัย	ได้อาศัย	ดื่มนมโค
ยามเติบโต	เลี้ยงไว้	ให้อิ่มหนา
อันโคนี้	เคยใช้งาน	อย่างตรากรตรา
ถึงแก่เฒ่า	ก็ไม่นำ	ไปฆ่ากิน
เขาเข้าใจ	ในหลัก	กฎแห่งกรรม
ไม่กระทำ	ชั่วช้า	ให้ผิดศีล
เขารับทาน	มังสวิรัต	เป็นอาจิณ
ชั่วชีวิต	กตัญญู	รู้พระคุณ

82 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

ลูกจ๋า! แม่ลาก่อน

ภาพแม่แพะ	ถูกจูบ	ไปเช่นฆ่า
เหมือนรู้ว่า	ต้องพราก	จากลูกขวัญ
แม่กับลูก	ต่างมองหน้า	กันและกัน
ต่างโคกคัลย์	เศร้าหนัก	ความรักเรา
แม่จ๋าอย่าไป	อย่าไป	ให้เขาฆ่า
จงกลับมา	อยู่กับลูก	ให้คลายเหงา
ในที่สุด	แม่ต้องไป	จากพวกเรา
เป็นเรื่องเศร้า	พลัดพราก	ตายจากกัน
ถ้ามนุษย์	หยุดฆ่า	หยุดรับทาน
คงไม่ต้อง	ถูกประหาร	อย่างทททท
คงไม่ต้อง	เห็นภาพ	บาดชีวิต
ด้วยยี่ดมนั้	ศีลข้อหนึ่ง	พึงจดจำ

อาลัยเจ้าเพื่อนยาก

ไอ้เพื่อนเฮ้ย	เคยเห็น	ทุกเย็นค่ำ
ฉันเคยนำ	เอาหญ้า	มาเลี้ยงเจ้า
เจ้าแพะน้อย	ตัวนิด	เพื่อนซิดเรา
เคยคลอเคล้า	เคลียขา	พากันเดิน
เราคือเพื่อน	รู้ใจ	กันนานปี
คงไม่มี	ใครมาพราก	ให้ห่างเหิน
เคยวิ่งเล่น	ทุกเย็นเช้า	อย่างเพลิดเพลิน
ช่างบังเอิญ	มีเหตุการณ์	ประหลาดใจ
อนิจา	เจ้าโดนฆ่า	คอบอกเชือด
เห็นกองเลือด	และศพเจ้า	เศร้าโศก
เจ้าต้องกลาย	เป็นอาหาร	ทำทานไป
ตั้งสัจจะไว้	ไม่กินเจ้า	เราเพื่อนกัน

84 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

น้ำมือคน

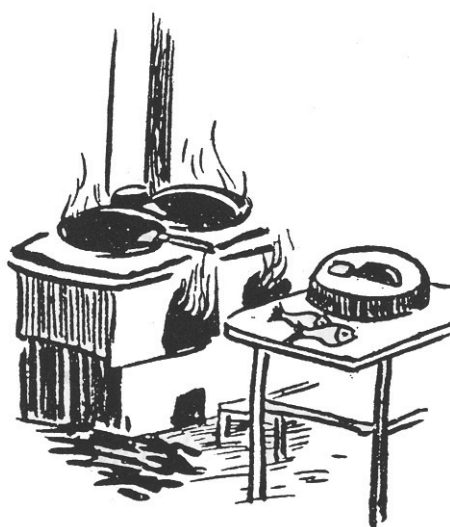

เกล็ดของปลา	เปรียบเสมือน	เล็บมนุษย์
ถ้าเล็บหลุด	สุดเจ็บปวด	อย่างมหันต์
ต้องหาหมอ	ทำแผล	ดูแลกัน
แต่สัตว์นั้น	ไม่มีปัญญา	รักษาตน
เราขอเกล็ด	ปลาเป็น	เห็นธรรมดา
แต่อนิจา	หาไม่รู้	เขาเจ็บล้น
ต้องเกลือกกลิ้ง	ดินเหนียว	น้ำมือคน
สุดจะทน	ภาพเช่นนี้	มีทุกวัน
ถ้ามนุษย์	หยุดทำร้าย	ทำลายสัตว์
โลกคงจัด	อยู่ในทาง	ที่สร้างสรรค์
ยึดมั่น	อยู่ในศีล	ชั่วชีวิต
รับทาน	มังสวิรัติน	ทั้งครอบครัว

ลานประหาร

สัตว์น้ำ	ทุกชีวิต	ถูกปลิดชีพ
ต่างก็รีบ	เอาตัวรอด	ดิ้นรนหนี
มีดฟันขาด	สองท่อน	ยังอยู่ดี
แหวกว่ายหนี	มือमार	กลัวการตาย
บางชีวิต	นำไปทอด	ในกระทะ
ก็ยังจะ	ดิ้นได้	น้ำใจหาย
เขารักชีวิต	หวงชีวิต	หวงร่างกาย
โปรดละอาย	อย่าฆ่าสัตว์	วิบัติกรรม

86 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เสียงจากกันชนัณรันด

ยามสายัณห์	ตะวันรอน	จวนลับฟ้า
เจ้าปักษา	ผัวเมีย	บินเร่ร่ำ
ช่างไม่รู้	อันตราย	ติดตามมา
ต่างปรารถนา	ในรัก	สลักใจ
ธนูพิษ	มือเพชรฆาต	บังอาจนัก
มาพรารัก	พวกเรา	เศร้าโศก
เสียงบอกเจ้า	บาดเจ็บ	จนขาดใจ
เสียงร่ำไห้	พี่จ๋า	น้องลาที

แม่ไก่ลี้จะกลับแล้ว

ลี้เสี่ยงปืน	ดั่งลั้น	สนั่นป่า
ถูกแม่นก	ตกลงมา	ชีวาสิ้น
เหตุมัวมอง	หาเหยื่อ	เพื่อลูกกิน
กายพังกิ้งก่	เพราะมนุษย์	สุดบรรยาย
แสนสงสาร	ลูกนกน้อย	เฝ้าคอยแม่
ต่างชะงะ	ชูดร่อน	รอรอหาย
พี่ปลอบน้อง	อย่าร้องไห้	ใจอุ่นวาย
ตอนสายสาย	แม่คงกลับ	รับขวัญเรา
โปรดยุติ	การสร้างกรรม	และทำร้าย
สัตว์ทั้งหลาย	คงเป็นสุข	ไม่วุ่นวาย
ช่วยพิทักษ์	รักสัตว์ด้วย	สองมือเรา
คนรุ่นเยาว์	คงเอาอย่าง	ในทางดี

88 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เพศฆาตเลือดเย็น

ผ้าตัวนแพร	ต่างถักทอ	ด้วยใยไหม
เราสวมใส่	ด้วยนิยม	สมศักดิ์ศรี
ถ้าจะคิด	ให้ลึกซึ้ง	คงทราบดี
ผ้าสวยนี้	กรรมวิธี	มีเช่นไร
เขาใช้ไหม	มีชีวิต	ใส่หม้อต้ม
สัตว์ตายลัม	เพราะแพรพรรณ	อันสดใส
ต้องพลีชีพ	เพื่อความนิยม	ให้สนใจ
โปรดคิดใหม่	ใช้ใยรัก	ถักทอแทน

ชีวิตใคร ใครก็รัก

กิเลน	สัตว์โบราณ	จิตเมตตา
มักกรุณา	สัตว์ตัวน้อย	อยู่เสมอ
ยามเดินไป	ในถนน	ได้เจอเจอ
เขาไม่เพลอ	เหยียบตาย	ให้วายปราณ
มนุษย์เรา	ยกตน	เป็นคนฉลาด
เหตุไฉน	จึงพิฆาต	อย่างอาชญา
มนุษย์ธรรม	นั้นอยู่ไหน	ใครต้องการ
โปรดไซ้ชาน	คำตอบ	จะขอบคุณ

เห็นผิดเป็นชอบ

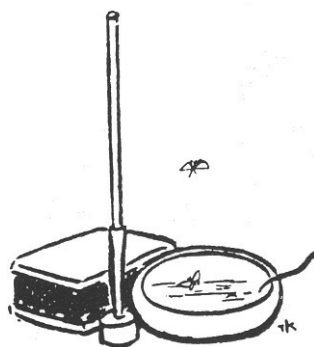

พวกเด็ก	ไร้เดียงสา	ทรมานสัตว์
ชอบใช้พัด	ตบตี	พวกผีเสื้อ
แม่หึงห้อย	ตัวเล็ก	ตายเป็นเปื้อน
เขาไม่เชื่อ	บาปเวร	เพราะเยาว์วัย
พ่อแม่	ควรสอนลูก	ปลูกความคิด
ให้มีจิต	เมตตา	อย่าสงสัย
สัตว์ทั้งหลาย	รักชีวิต	ล้วนหนีภัย
สร้างปัจจัย	คือความดี	มีคุณธรรม

จุดช่วยเขา เราพ้นเคราะห์

ไม่สมควร	จับแมลง	มาฆ่าเล่น
เป็นบาปเวร	ก่อกรรม	อันยิ่งใหญ่
เมื่อเห็นสัตว์	จะจมน้ำ	รีบช่วยไว้
ด้วยจิตใจ	เมตตา	พ้นภัยพาล
สัตว์หรือคน	รักชีวิต	เช่นเดียวกัน
ต่างหนีพาลัน	ความตาย	กลัวประหาร
โปรดพิทักษ์	อนุรักษ์ไว้	ให้อยู่นาน
พวงลูกหลาน	ตามแบบอย่าง	ทางที่ดี

92 ลังกาวดารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

เพรียกพร้องร้องรำ

เห็นนกน้อย	ถูกขัง	คงโคกเคร้า
ด้วยตัวเจ้า	นั้นยังมี	ซึ่งพี่น้อง
มีพ่อแม่	เมียลูก	เคยคุ้มครอง
แต่เจ้าต้อง	มาพวาก	จากมือคน
เขาฟังเสียง	นกร้อง	รื่นรมย์หู
เขาไม่รู้	ว่าเจ้านี้	ช่างสับสน
คิดถึงลูก	คิดถึงแม่	แสนมีดมน
ต้องทุกข์ทน	เหมือนนกโทษ	โปรดเห็นใจ
ถ้ามนุษย์	ถูกพวาก	จากของรัก
คงต้องจัก	เจ็บจน	ทนไม่ไหว
กรุณาให้	อภัยทาน	สราญใจ
ปล่อยเขาไป	จากกรง	คงหมดกรรม

สำนึกขอขมา

มีเมตตา	ไม่ฆ่าสัตว์	ตัดชีวิต
ด้วยดวงจิต	แน่วแน่	ไม่แปรผัน
จะรับทาน	มังสวิรัต	ชั่วชีวิต
เปิดศักราช	อันแจ่มจรัส	เพื่อตัดกรรม
มีhiri	โอบอ้อมอารี	สละชั่ว
ไม่เกลือกกลั้ว	กลัวบาปเก่า	มากมายกล้า
ตั้งแต่นี้	ต่อไป	จะไถ่กรรม
อโหสิกรรม	ชาตินี้	อย่ามีเวร

94 ลังการดาวารสูตร หนังสือร้องทุกข์ของสัตว์เดรัจฉาน

บทกลอนเตือนใจให้กินเจ

ประนมกราบ	แทบบาทพระ	อธิษฐาน
ขอพบพาน	แต่สิ่งดี	ที่ประสงค์
ก้มสักการ	ไม้ดอกผล	จิตมั่นคง
หากปลิดปลง	ชีพสัตว์	อย่าหวังบุญ
เรื่องเวียนวาย	ตายเกิด	เจ้าไม่เชื่อ
ญาติมิตรเมื่อ	สิ้นชีพลง	กรรมนำหนุน
ก.ฆ่าไก่	เหมือนฆ่าลูก	สุดทารุณ
ข.ฆ่าหมู	สุดเนรคุณ	ฆ่ามารดา
พระกวนอิม	โปรดเจ	ไม่ใช่เหล่า
พุทธเจ้า	เกลียดที่สุด	คือฆ่าสัตว์
พระเจ้า	ล้นมีจิต	โพธิสัตว์
จงปฏิบัติ	ตามรอย	พุทธธรรม
เว้นแต่	เจ้ามาร	หลงลาปาก
แต่ทำบาป	หลอกหลวง	ผิดศีลธรรม
ขอเตือนอย่า	เช่นไหว้สัตว์	ทำบาปกรรม
น้อมจิตนำ	จุดธูป	เพียงสามดอก
บริจาค	ทรัพย์สิน	ช่วยคนยาก
บุญจะมาก	ลูกหลาน	สุขสบาย
กินเจ	มีประโยชน์	ทั้งกายใจ
หมดมารร้าย	อยู่สุข	ทุกฤดู

บทกลอนเตือนใจให้กินเจ 95

คำเตือนจากพระอินทร์
พระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์
(พระเจ้ากวนอู)

ข้ากวนอูผู้เลิศ	ในทางรบ
ได้ค้นพบสัจธรรม	ล้ำตใส
แม่ทางวิทยาศาสตร์	อันเกรียงไกร
ยอมรับให้ชาวโลก	บริโภคนเจ
ถือศีลห้ากินเจ	จะจำเริญ
อย่าเพลิดเพลนหลงทาง	ที่หักเห
เปียดเบียนสัตว์ไร้สุข	ทุกข์ทั้งเพ
อย่ารวนเรเร่งทำ	แต่กรรมดี
อันเนื้อสัตว์ละสม	อมเชื้อโรค
ควรบริโภคนพืชผัก	จักสุขี
ข้ากวนอูรับประกัน	ในความดี
เพราะข้ามีเมตตา	จึงกล้าเตือน
ข้าเป็นชาชนกรบ	เจนจบสิ้น
น้ำตารินไหลอาบ	ดังดาบเขื่อน
การกระทำของมนุษย์	สุดแซ่เขื่อน
จักตักเตือนใช้หลอก	บอกความจริง

